

BESTSELLER

ŞİMDİ'NİN GÜCÜ

UYGULAMA KİTABI

*ŞİMDİ'NİN GÜCÜ'NDEN
ESAS ÖĞRETİLER VE UYGULAMALAR*

Eckhart Tolle

AKAŞA®

ŞİMDİ'NİN GÜCÜ UYGULAMA KİTABI

ŞİMDİ'NİN GÜCÜ'NDEN
ESAS ÖĞRETİLER VE UYGULAMALAR

Eckhart Tolle

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA

Kitabın Orijinal Adı:
Practicing The Power ofNow

Corpright ©2001 Eckhart Tolle
New World Library
14 Pamaron Way Novato, CA 94949 USA
ISBN 1-57731-152-3 >

Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akçalı Ajans Ltd. Şti. aracılığı ile
Akaşa Yayın Dağıtım. Tanıtım, Ltd. Şti. ne aittir.
. «

Dizgi: Bilginler
Baskı: Avcı Ofset
Kapak Basımı: Santra Ajans
Film: Güven Grafik
Cilt: Evren Ciltevi
Yayıncılık Sertifika No:10544
ISBN 978-975-6793-50-3

AKAŞA

Yayın Dağıtım Tanıtım Ltd. Şti.
Lamartin Cad. No:40 Asma Kat Taksim - İstanbul
Tel: (0212) 235 99 73 Fax: 235 99 70
www.akasa.com.tr

Beşinci Basım
İstanbul, 2009

Özgürlüğün başlangıcı

sizin "düşünen" olmadığınızı idrak etmektir.

*Siz düşüneni izlemeye başladığınız anda,
daha yüksek bir bilinç düzeyi harekete geçer.*

*O zaman, düşüncenin ötesinde
engin bir zekâ âleminin bulunduğunu,
o düşüncenin o zekânın sadece minicik bir veçhesi
olduğunu fark etmeye başlarsınız.*

*Ayrıca, gerçekten önemli olan her şeyin
-güzellik, sevgi, yaratıcılık, sevinç ve iç huzurunun-
zihnin ötesinden kaynaklandığını da fark edersiniz.*

Böylece uyanmaya başlarsınız-

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ / 5

BİRİNCİ KISIM ŞİMDİ'NİN GÜCÜNE ERİŞMEK

- BÖLÜM 1: Var'lık ve Aydınlanma / 9
BÖLÜM 2: Korkunun Kökeni / 21
BÖLÜM 3: Şimdi'ye Girmek / 27
BÖLÜM 4: Bilinçsizliği Yok Etmek / 39
BÖLÜM 5: Güzellik Mevcudiyetinizin
Sessizliğinde Ortaya Çıkar / 49

İKİNCİ KISIM SPIRİTÜEL UYGULAMA OLARAK İLİŞKİLER

- BÖLÜM 6: Acı-Bedenini Yok Etmek / 63
BÖLÜM 7: Bağımlılık İlişkilerinden
Aydınlanmış İlişkilere / 75

ÜÇÜNCÜ KISIM KABULLENME VE TESLİM OLMA

- BÖLÜM 8: Şimdi'yi Kabullenmek / 91
BÖLÜM 9: Hastalığı ve İstirabı Dönüştürmek / 115

TEŞEKKÜR / 126

GİRİŞ

1997'de yayınlandığından beri, *Şimdi'nin Gücü* dünyanın ortak bilinci üzerinde hayal edebileceğimin çok ötesinde bir etki yaptı. Bu kitap on beş dile çevrildi ve her gün dünyanın her yanından bana mesajlar yollayan okurlar bu kitapta yer alan öğretiyle yaşamlarının değiştiğini bildiriyorlar.

Egosal zihnin deliliğinin etkileri hâlâ her yerde görünür olmasına rağmen, *yeni* bir şey ortaya çıkmaktadır. Daha önce asla bu kadar çok insan çok eski zamandan beri insanlığı ıstırapın esareti altında tutmuş ortak zihin-kalıplarından kurtulmaya hazır olmamıştı. Yeni bir bilinç hali ortaya çıkmaktadır. Bizler yeterince ıstırap çektik! Şu anda, siz bu kitabı ellerinizde tutarken ve -artık kendinize ya da başkalarına ıstırap vermediğiniz özgürleşmiş bir hayat yaşama olanağından söz eden- bu satırları okurken bile, o bilinç hali içinizde ortaya çıkıyor.

Bana yazan okurların birçoğu *Şimdi'nin Gücü'nün* içerdiği öğretilerin uygulanabilir veçhelerinin günlük yaşamda kullanılmak üzere daha kolayca erişilebilecek bir düzenlemeyle sunulmasını rica ediyorlardı. Bu rica

Şimdi'ti in gücü - UyguCama

bu kitabın hazırlanıp yayınlanmasına yol açan itici güç oldu.

Alıştırmalara ve uygulamalara ek olarak, bu kitap ilk kitaptan -bazı fikirleri ve kavramları hatırlatabilecek ve bu kavramları her gün özümsemek için bir başlangıç kitabı oluşturabilecek- bazı kısa bölümler de içermektedir.

Bu kısa bölümlerin birçoğu meditatif okumaya özellikle uygundur. Siz meditatif okuma yaparken, öncelikle yeni bilgi edinmek için değil, okurken farklı bir bilinç haline girmek için okursunuz. İşte bu yüzden aynı bölümü defalarca okuyabilirsiniz ve her seferinde o size ilk kez okuyormuşsunuz gibi yeni gelir. Sadece bir mevcudiyet hali içinde yazılmış ya da söylenmiş sözler bu dönüştürücü güce sahiptir, ki bu okurda aynı mevcudiyeti uyandıran bir güçtür.

Bu bölümler en iyi şekilde yavaş yavaş okunmalıdır. Bazen siz durup bir süre sessizce düşünmek ya da sessiz kalmak isteyebilirsiniz. Bazen de, kitabı rasgele biçimde açıp birkaç satır okuyabilirsiniz.

Şimcli'nin Gücü'nün içerdiği yoğun öğreti karşısında gözlerinin korktuğunu ya da ezildiklerini hisseden okurlar için, bu kitap bir giriş kitabı olarak da hizmet edebilir.

- Eckhart Tolle

9 Temmuz 2001

BİRİNCİ KISIM

ŞİMDİ'NİN GÜCÜNE ERİŞMEK

*Bilinciniz dışa doğru yöneldiğinde,
zihin ve dünya ortaya çıkar.
O içe doğru yöneldiğinde,
kendi Kaynağını idrak eder
yuvaya, Tezahür-Etmemiş-Olana geri döner.*

BOLUM 1

VAR'LIK ve AYDINLANMA

Doğuma ve ölüme tâbi sayısız yaşam formunun ötesinde sonsuz, ve daima-mevcut-olan Bir (Tek) Yaşam vardır. Birçok kişi onu tanımlamak için *Tanrı* sözcüğünü kullanır; ben genelde ona *Var'lık* derim. Var'lık sözcüğü hiçbir şeyi açıklamaz, Tanrı sözcüğü de öyle. Bununla birlikte, Var'lık sözcüğü açık bir kavram olma avantajına sahiptir. O, sonsuz ve görünmez olanı sonlu bir varlığa indirgemez. Onun zihinsel bir imgesini oluşturmak olanaksızdır. Hiç kimse Var'lığa tek başına sahip olduğunu iddia edemez. O sizin kendi özünüz ve mevcudiyetinizdir, ve ona kendi mevcudiyetinizin hissi olarak bir anda ulaşabilirsiniz. Böylece, Var'lık sözcüğü Var'lık deneyiminden sadece bir adım uzaktadır.

VAR'LIK SADECE HER FORMUN ÖTESİNDE DEĞİL, aynı zamanda her formun derinliklerinde de bulunur, çünkü o her formun en içteki, görünmez ve yok edilemez özüdür. Bu, onun sizin en derin benliğiniz, gerçek doğanız olduğu, ve sizin ona ulaşabileceğiniz anlamına gelir. Ancak, onu zihninizle kavramaya çalışmayın.

Şimdi'tin gücü - Uygulama

Onu anlamaya çalışmayın. Onu ancak zihin sessizleştğinde bilebilirsiniz. Siz orada mevcutken, dikkatiniz tam ve yoğun bir biçimde Şimdi'de bulunurken, Var'lık hissedilebilir, ama o asla zihnen anlaşılamaz.

Var'lığın farkındalığını yeniden kazanmak ve o "hissetme-idrakinde" kalabilmek aydınlanmadır.

Aydınlanma sözcüğü insanüstü bir başarı fikrini çağrıştırır, ve ego bunu böyle tutmayı sever; oysa aydınlanma sizin Var'lık ile bir'liği *hissetmenizden*, bu doğal halinizden başka bir şey değildir. O, ölçülemez ve yok edilemez bir şeyle, aslında siz olan, ama yine de sizden çok daha büyük bir şeyle birlik halidir. O, ismin ve formun ötesinde bulunan gerçek doğanızı bulmaktır.

Bu birliği hissedememe, kendinizden ve çevrenizdeki dünyadan ayrı olduğunuz illüzyonuna yol açar. O zaman siz kendinizi, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, tecrit olmuş bir parça olarak algıyorsunuz. Bu durumda korkuya kapılırsınız, ve içinizde ve dışınızda yaşadığınız çatışma normal haliniz haline gelir.

Bu birliği deneyimlemenizin önündeki en büyük engel, zihninizle özdeşleşmenizdir, ki bu düşünmenin durdurulamaz ve istemdişi hale gelmesine neden olur. Düşünmeyi durduramamak korkunç bir derttir, ama biz bunu fark etmeyiz, çünkü hemen herkes bu derdi çekmektedir, böylece o normal bir durum olarak kabul edilir. Bu ardı arkası kesilmez zihinsel gürültü sizin Var'lığa ayrılmaz bir biçimde bağlı olan o içsel sessizlik ve sükûnet âlemini bulmanızı engeller. O ayrıca bir korku

ve ıstırap gölgesi oluşturan sahte, zihin-ürünü bir benlik yaratır.

Zihninizle özdeşleşme tüm gerçek ilişkinin önünü kesen donuk bir kavramlar, etiketler, imgeler, sözcükler, yargılar ve tanımlamalar perdesi yaratır. O sizinle kendinizin, sizinle diğer insanların, sizinle doğanın, sizinle Tanrı'nın arasına girer. Ayrılık illüzyonunu, sizin "diğerlerinden" tümüyle ayrı olduğunuz illüzyonunu yaratan bu düşünce perdesidir. O zaman siz -fiziksel görünüm ve ayrı formlar düzeyinin altında- *tüm var olanla* bir olduğunuz asli gerçeğini unutursunuz.

Zihin, eğer doğru biçimde kullanılırsa, muhteşem bir alettir. Ama, yanlış biçimde kullanılırsa, çok yıkıcı bir hale gelir. Meseleyi daha doğru biçimde koymak gerekirse, bu sizin zihninizi yanlış biçiminde kullanmanızdan değil, genelde hiç kullanmamamızdan kaynaklanır. O sizi kullanır. Hastalık da budur. Siz zihin olduğunuz inanın. Yanılgı budur. Böylece alet sizi ele geçirmiştir, o sizi yönetmektedir.

Bu siz farkında olmadan bir varlığın size hâkim olmasına benzer, böylece siz o varlığı kendiniz olarak algıyorsunuz.

ÖZGÜRLÜĞÜN BAŞLANGICI sizin o hükmeden varlık -yani, düşünen- olmadığınızı idrak etmektir, Bunu bilmek sizin o varlığı gözlemlemenizi mümkün kılar. Siz *düşüneni izlemeye* başladığınız anda, daha yüksek bir bilinç düzeyi harekete geçer.

Şimdi'niti Çücü - Uygulama.

O zaman, düşüncenin ötesinde engin bir zekâ âleminin bulunduğunu, o düşüncenin o zekânın sadece minicik bir veçhesi olduğunu fark etmeye başlarsınız. Ayrıca, gerçekten önemli olan her şeyin -güzellik, sevgi, yaratıcılık, sevinç ve iç huzurunun- zihnin ötesinden kaynaklandığını da fark edersiniz.

Böylece uyanmaya başlarsınız.

KENDİNİ ZİHİNDEN KURTARMAK

İyi haber şu ki siz kendinizi zihnin bu esaretinden kurtarabilirsiniz. Bu tek gerçek özgürlüktür. Hemen şimdi bu konuda ilk adımı atabilirsiniz.

KAFANIZDAKİ BU SESİ DİNLEYİN ve bunu elinizden geldiğince sık bir biçimde yapın. Özellikle, tekrarlanıp duran düşünce kalıplarına, zihninizde belki yıllardır çalıp duran o eski plâklara dikkat edin.

Benim "düşüneni izlemekten" kastettiğim şey budur, ki bu "kafanızdaki sesi dinleyin, orada bir tanık olarak bulunun" demenin bir başka yoludur.

Siz bu sesi tarafsız bir biçimde, yani yargılamadan dinlemelisiniz. İşittiğiniz şeyi yargılamayın ya da suçlamayın, çünkü böyle yapmak aynı sesin bu kez arka kapıdan gelmesine neden olur. Çok geçmeden şunu fark edeceksiniz: Ses vardır, ve *ben* burada onu dinliyo-

rum, izliyorum. Bu *ben'im* farkındalığı, bu kendi mevcudiyetinizi hissetmeniz, bir düşünce değildir. O zihnin ötesinden yükselir.

Böylece, siz bir düşünceyi dinlerken, sadece düşüncenin değil, kendinizin de -düşüncenin tanığı olarak- farkında olursunuz. Böylece, ortaya yeni bir bilinç boyutu çıkar.

DÜŞÜNCEYİ DİNLERKEN, düşüncenin ardında bilinçli bir mevcudiyeti -daha derin benliğinizi hissedersiniz. O zaman düşünce üzerinizdeki gücünü yitirir ve hızla batıp kaybolur, çünkü siz artık zihne -onunla özdeşleşerek- güç vermemektesinizdir. Bu istem dışı ve kesintisiz biçimde düşünmenin sonunun başlangıcıdır.

Bir düşünce battığında, siz zihinsel akışta bir kesinti -bir "düşünce'sizlik" boşluğu- deneyimlersiniz. İlk önce bu aralıklar, boşluklar belki birkaç saniye kadar, yani kısa sürecektir, ama onlar yavaş yavaş uzayacaktır. Bu boşluklar ortaya çıktığında, siz içinizde belirli bir sessizlik ve huzur hissedersiniz. Bu, Var'lık ile bir olduğunuzu hissettiğiniz doğal halinizin -ortaya çıkması zihin tarafından engellenen o halin- başlangıcıdır.

Uygulama sonucunda, bu sessizlik ve huzur duygusu derinleşecektir. Aslında, onun derinliğinin bir sonu yoktur. Ayrıca içinizin derinliklerinden süptil bir sevincin yükseldiğini de hissedeceksiniz; bu, Var'lığın sevincidir.

Şimdi'tin gücü - Uygulama

Bu içsel birleşme hali içinde, zihinle-özdeşleştiğiniz hale kıyasla çok daha uyanık ve farkında olursunuz. Orada tümüyle mevcut olursunuz. Bu ayrıca fiziksel bedene yaşam veren enerji alanının titreşim frekansını da yükseltir.

Siz -ona Doğu'da verilen isimle- bu düşünce'sizlik âleminin daha derinlerine dalarken, saf bilinç halini fark edersiniz. O hal içinde, kendi mevcudiyetinizi öyle bir yoğunluk ve sevinçle hissedersiniz ki, bununla kıyaslandığında, tüm düşünceler, duygular, fiziksel bedeniniz ve tüm dış dünya önemsiz hale gelir. Ancak, bu bencil değil, benlik-ötesi bir haldir. O sizi daha önce "kendi benliğiniz" olarak düşündüğünüz şeyin ötesine götürür. Bu mevcudiyet aslında sizsinizdir, ama o aynı zamanda sizden hayal edilemez biçimde daha büyük bir şeydir.

"DÜŞÜNENİ İZLEMEK" YERİNE, ayrıca, dikkatini-zi Şimdi'ye yönelterek de düşünce akışında bir kesinti, bir boşluk yaratabilirsiniz. Sadece içinde bulunduğunuz anın yoğun bir biçimde bilincinde olun.

Bu derin bir doyum veren bir şeydir. Bu yolla, bilincinizi zihinsel faaliyetten uzaklaştırıp, son derece uyanık ve farkında olduğunuz, ama düşünmediğiniz, bir düşünce'sizlik boşluğu yaratırsınız. Bu meditasyonun özüdür.

GÜNLÜK YAŞAMINIZDA bunu, normalde bir vasiya olan rutin bir faaliyete tüm dikkatinizi vererek, böylece onu kendi başına bir amaç haline getirerek uygulayabilirsiniz. Örneğin, evinizde ya da işyerinizde merdivenleri inip çıktığınız her seferinde her adımınıza, her hareketinize, hatta soluk alıp verişinize bile çok dikkat edin. Tümüyle orada olun.

Ya da, ellerinizi yıkarken, bu faaliyetle ilişkili tüm duyusal algılara, suyun sesine ve verdiği hisse, ellerinizin hareketine, sabunun kokusuna vs. dikkat edin.

Veya arabanıza bindiğinizde, kapıyı kapattıktan sonra, birkaç saniye durun ve nefesinizin akışını izleyin. Sessiz ama güçlü bir mevcudiyet duygusunun farkında olun.

Bu uygulamada başarınızı tek bir ölçütle ölçebilirsiniz: içinizde duyduğunuz huzurun derecesiyle.

Aydınlanma yolculuğunuzda tek en önemli adım şudur: Zihninizden ayrılmayı, onunla özdeşleşmemeyi öğrenmek. Düşünce akışınızda bir aralık, bir boşluk yarattığınız her seferinde, bilincinizin ışığı güçlenir.

Bir gün kendinizi, kafanızdaki sese bir çocuğun maskaralıklarına gülümsediğiniz gibi gülümserken yakalayabilirsiniz. Bu sizin artık zihninizin içeriğini o kadar ciddiye almadığınız anlamına gelir, çünkü artık benlik duygunuz ona dayanmamaktadır.

* * *

Şimdi'nin Çücü - Uygulama.

AYDINLANMA: DÜŞÜNCENİN ÜZERİNE YÜKSELMEK

Siz büyürken kendinizle, kim olduğunuzla ilgili -kişisel ve kültürel koşullanmanıza dayanan- bir zihinsel imaj oluşturursunuz. Buna hayalet benlik, ego diyebiliriz. O zihin faaliyetinden oluşur ve ancak kesintisiz düşünmeyle sürdürülebilir. Ego terimi farklı insanlara farklı şeyler ifade eder, ama ben burada onu zihinle bilinçsizce özdeşleşme sonucunda yaratılan sahte benlik anlamında kullanıyorum.

Ego için şimdiki an mevcut değildir. O sadece geçmiş ve geleceği önemli görür. Gerçeğin bu tam tersine çevrilişi egosal zihnin bu kadar bozuk-işlevli oluşunun nedenidir. O daima geçmiş canlı tutmakla ilgilenir, çünkü geçmişiniz olmadan siz kimsinizdir? O varlığının sürmesini sağlamak ve orada bir tür rahatlık, kurtuluş ya da doyum aramak için kendisini sürekli geleceğe projekte eder. O der ki: "Bir gün bu ya da şu gerçekleştiğinde ben iyi, mutlu, huzurlu olacağım."

Ego şimdi ile, yaşanan an ile ilgileniyormuş göründüğünde bile, onun gördüğü şey şimdi değildir: O yaşanan ânı geçmişin gözleriyle gördüğünden, onu tümüyle yanlış algılar. Ya da, yaşanan ânı -hedefe götüren- bir vasıtaya indirger, ki bu daima zihnin-projekte ettiği gelecekte yatan bir hedeftir. Zihninizi gözlemleyin, bunun böyle işlediğini göreceksiniz.

Şimdiki an özgürlüğün anahtarını barındırır. Ama, siz zihniniz *olduğunuz* sürece şimdiki ânı bulamazsınız.

Aydınlanma, düşüncenin üzerine yükselmek de-

mektir. Aydınlanmış halde, siz düşünen zihninizi yine, gerektiğinde kullanırsınız, ama bunu eskisinden çok daha odaklanmış ve etkili bir biçimde yaparsınız. Onu çoğunlukla pratik amaçlarla kullanırsınız, ama şimdi istemdişi iç diyalogdan kurtulmuşsunuzdur, ve içsel bir sessizlik ve sükûnet vardır.

Siz zihninizi kullandığınızda, ve özellikle yaratıcı bir çözüme ihtiyacınız olduğunda, her birkaç dakikada bir düşünce ile sessizlik, düşünce ile düşünce'sizlik arasında gidip gelirsiniz. Düşünce'sizlik hali düşünce'siz bilinçtir. Ancak bu şekilde yaratıcı biçimde düşünmek mümkündür, çünkü ancak bu şekilde düşünce gerçek bir güce sahip olabilir. Düşünce, çok daha geniş bilinç alemine bağlı olmadan, tek başına hızla kısır, anlamsız ve yıkıcı hale gelir.

DUYGU: BEDENİN ZİHNİNİZE TEPKİSİ

Ben zihin derken, bu sözcükle sadece düşünceleri kasdetmiyorum. O aynı zamanda sizin duygularınızı ve tüm bilinçsiz zihinsel-duygusal tepki kalıplarınızı da içerir. Duygu zihnin ve bedenin bulunduğu yerde ortaya çıkar. O bedenin zihninize gösterdiği tepkidir, ya da buna, zihninizin bedendeki bir yansıması da diyebiliriz.

Düşüncelerinizle, hoşlandığınız ve hoşlanmadığınız şeylerle, yargılarınızla ve yorumlarınızla daha çok özdeşleştikçe, yani izleyen bilinç olarak orada daha az *mevcut oldukça*, siz bunun farkında olsanız da olmasanız da, duygusal enerji birikimi daha güçlü olacaktır.

Şimdi'tin gücü - Uygulama

Eğer duygularınızı hissedemezseniz, eğer onlarla bağlantınız kesilmişse, en sonunda onları fiziksel düzeyde bir hastalık ya da hastalık belirtisi olarak deneyimleyeceksinizdir.

EĞER DUYGULARINIZI HİSSETMEKTE ZORLANYOR-SANIZ, işe dikkatinizi bedeninizin içsel enerji alanında odaklayarak başlayın. Bedeninizi içten-doğru hissedin. Bu ayrıca sizi duygularınızla temasa geçirecektir.

Eğer zihninizi gerçekten tanımak istiyorsanız, beden size daima doğru bir yansıma verecektir, bu yüzden duyguya bakın, ya da daha iyisi, onu bedeninizde *hissedin*. Eğer onların arasında belirgin bir çatışma varsa, burada düşünce yalan, duygu gerçeği söylüyor olacaktır. Bu sizin kim olduğunuzla ilgili en yüksek gerçek değil, o sıradaki ruh halinizle ilgili görece gerçek olacaktır.

Siz bilinçsiz zihin faaliyetinizi düşünceler olarak fark edemeyebilirsiniz, ama o daima bedene bir *duygu* olarak yansıyacaktır, ve siz bunu fark edebilirsiniz.

Bir duyguyu bu şekilde izlemek, bir düşüncüyü -daha önce tarif ettiğim gibi- dinlemek ya da izlemek ile temelde aynı şeydir. Aradaki tek fark, bir düşünce sizin kafanızda bulunurken, bir duygunun güçlü bir fiziksel unsura sahip olması, ve böylece öncelikle bedende hissedilmesidir. O zaman siz -onun tarafından

yönetilmeden- duygunun orada olmasına izin verebilirsiniz. Siz artık duygu değil; izleyen, gözlemleyen mevcudiyetsinizdir.

Eğer bunu uygularsanız, sizde bilinçsiz bulunan her şey bilincin ışığına çıkacaktır.

KENDİNİZE ŞUNU SORMAYI ALIŞKANLIK HALİNE GETİRİN: Şu anda içimde ne olup bitiyor? Bu soru size doğru yönü gösterecektir. Ama, onu analiz etmeyin, sadece izleyin. Dikkatinizi içinizde odaklayın. Duygunun enerjisini hissedin.

Bir duygu mevcut değilse, dikkatinizi daha derinlere, bedeninizin içsel enerji alanına yöneltin. O, Var'lığa açılan kapıdır.

BÖLÜM 2

KORKUNUN KÖKENİ

Psikolojik korku hali herhangi bir somut ve gerçek ani tehlikeyle ilişkili değildir. O -huzursuzluk, endişe, sinirlilik, gerilim, korku, fobi vs. gibi- birçok şekilde gelir. Bu tür psikolojik korku daima, şu anda olan bir şeyden değil, *olabilecek* bir şeyden, bu düşünceden kaynaklanır. Zihniniz gelecekteyken, *siz* şimdi'de ve burada'sınızdır. Bu bir endişe aralığı yaratır. Ve eğer zihninizle özdeşleşmiş ve Şimdi'nin gücü ve sadeliği ile temasınızı yitirmişseniz, bu endişe aralığı sizin değişmez refakatçiniz olur. Siz, daima, şimdiki anla başa çıkabilirsiniz, ama sadece bir zihin projeksiyonu olan şeyle haşa çıkamazsınız; siz gelecekle başa çıkamazsınız.

Dahası, siz zihninizle özdeşleştiğiniz sürece, ego yaşamınızı yönetir. İncelikli savunma mekanizmalarına rağmen, hayalet doğasından ötürü, ego çok savunmasız ve güvensizdir, ve kendisini sürekli olarak tehdit altında görür. Ego dıştan çok güvenli görünse bile bu böyledir. Şimdi, bir duygunun bedeninizin zihninize gösterdiği tepki olduğunu hatırlayın. Beden sürekli olarak egodan, yani sahte, zihin-ürünü benlikten ne mesajı almaktadır? Tehlike, ben tehdit altındayım. Ve bu sürekli

Şimdinin Çüçü - İlyguCama

mesaj tarafından üretilen duygu nedir? Elbette, korku.

Korkunun görünüşte birçok nedeni vardır. Kaybetme korkusu, başarısızlık korkusu, incinme korkusu vs., ama nihai olarak tüm korku egonun ölüm, yani yok olma korkusudur. Egoya göre, ölüm daima köşe başında beklemektedir. Bu zihinle-özdeşleşme hali içinde, ölüm korkusu yaşamınızın her veçhesini etkiler.

Örneğin, bir tartışmada haklı çıkmak, özdeşleştiğiniz zihinsel-pozisyonu savunmak gibi görünüşte önemsiz ve "normal" bir gereksinim bile ölüm korkusundan kaynaklanır. Eğer zihinsel bir pozisyonla özdeşleşirseniz, ve sonra haksız çıkarsanız, zihne-dayalı benlik duygunuz ciddi bir biçimde yok olma tehdidi hisseder. Böylece, siz ego olarak haksız çıkmayı, yanılıyor olmayı kaldıramazsınız. Haksız çıkmak ölmektir. Bunun uğruna savaşlar yapılmış, ve sayısız ilişki bozulmuştur.

Bir kez zihninizle özdeşleşmeyi bıraktığınızda, haklı ya haksız olmanız benlik duygunuz için hiçbir fark yaratmaz, böylece haklı çıkmak için duyduğunuz o çok zorlayıcı ve derin bir biçimde bilinçsiz gereksinim -ki o bir şiddet biçimidir- artık var olmayacaktır. Siz bu durumda ne hissettiğinizi ya da ne düşündüğünüzü açıkça ve kararlı bir biçimde belirtebilir, ama onunla ilgili olarak saldırgan ya da savunmacı bir tutuma girmezsiniz. O zaman benlik duygunuzu zihninizden değil, içinizdeki daha derin ve gerçek bir yerden almanızdır.

İÇİNİZDEKİ HER TÜRLÜ SAVUNMACILIĞA DİKKAT EDİN. Siz neyi savunuyorsunuz? İllüzyoni bir

kimliği, zihninizdeki bir imajı, bir hayali varlığı. Bu kalıbı bilinçlendirerek, ona tanık olarak, sonuçta onunla özdeşleşmeyi bırakırsınız. O zaman, bilincinizin ışığında, bilinçsiz kalıp hızla eriyip yok olacaktır.

Bu ilişkileri kemirip aşındıran tüm tartışmaların ve güç oyunlarının sonudur. Başkaları üzerinde güce sahip olmaya çalışmak, kuvvet kılığına bürünmüş zayıflıktır. Gerçek güç içimizdedir, ve ona şimdi ulaşabiliriz.

Zihin daima Şimdi'yi yadsımaya ve ondan kaçmaya çalışır. Bir başka deyişle, zihninizle ne kadar çok özdeşleşirseniz, o kadar çok acı çekersiniz. Ya da onu söyle koyabiliriz: Şimdi'yi ne kadar çok onurlandırır ve kabul ederseniz, acıdan, ıstıraptan -ve egosal zihinden- o kadar çok kurtulursunuz.

Eğer artık kendiniz ve başkaları için acı yaratmak istemiyorsanız, eğer hâlâ içinizde yaşamayı sürdüren geçmiş acının kalıntısını artırmak istemiyorsanız, artık zaman yaratmayın, ya da en azından yaşamınızın günlük veçheleriyle başa çıkmak için gerekli olandan daha fazla zaman yaratmayın. Zaman yaratmayı nasıl durdurabilirsiniz?

ŞİMDİKİ ANIN SAHİP OLDUĞUNUZ TEK ŞEY olduğunu derin bir biçimde idrak edin. Şimdi'yi yaşamınızın asıl odağı yapın.

Daha önce zamanda yaşayıp Şimdi'ye kısa ziyaretlerde bulunurken, artık Şimdi'de yaşa-

Şimdi'nin Çöcö-Uygulama.

ym ve yaşam-durumunuzun günlük veçhele-riyle başa çıkmanız gerektiğinde geçmişe ve geleceğe kısa ziyaretlerde bulunun.

Daima şimdiki âna "evet" deyin.

ZAMAN İLLÜZYONUNU SONA ERDİRİN

İşte bunun anahtarı: Zaman illüzyonunu sona erdirin. Zaman ve zihin birbirinden ayrılmaz. Zihinden zamanı ayırın, zihin durur, ve siz onu kullanmayı seçmedikçe öyle kalır.

Zihninizle özdeşleşmeniz zamanın kapanına kısılmanız anlamına gelir: bu neredeyse yalnızca bellek ve beklentiyle yaşamaya zorlanmaktır. Bu zihninizin geçmiş ve gelecekle bitmek bilmez bir biçimde meşgul olmasına, ve şimdiki ânı onurlandırma, kabullenme ve onun olmasına izin verme konusunda isteksizliğe neden olur. Bu zorlanma, bu dürtü geçmiş size bir kimlik verdiği, gelecek de bir kurtuluş, bir doyum vaat ettiği için ortaya çıkar. Bunların her ikisi de illüzyondur.

Zaman -geçmiş ve gelecek- üzerinde ne kadar çok odaklanırsanız, Şimdi'yi, var olan en değerli şeyi de o kadar çok kaçırsınız.

Şimdi neden en değerli şeydir? Birincisi, çünkü o tek şeydir. O var olan her şeydir. Sonsuz şimdiki an, içinde tüm yaşamınızın geliştiği yerdir, o değişmez tek etkindir. Yaşam şimdidir. Yaşamınızın şimdi olmadığı bir zaman asla olmamıştır ve olmayacaktır.

"Bölüm I

İkincisi, Şimdi sizi zihnin sınırlarının ötesine götürebilecek tek noktadır. O, sonsuz ve form'suz Var'lık alemine tek giriş noktanızdır.

Siz hiç Şimdi'nin dışında bir şey deneyimlediniz mi, yaptınız mı, düşündünüz mü ya da hissettiniz mi? ve bunu yapabileceğinizi sanıyor musunuz? Herhangi

mümkün mü? Yanıt aşikârdır, öyle değil mi?

Hiçbir şey geçmişte vuku bulmamıştır; o Şimdi'de vuku bulmuştur. Hiçbir şey gelecekte vuku bulmayacaktır; o Şimdi'de vuku bulacaktır.

Benim burada söylediğim şeyin özü zihin tarafından anlaşılamaz. Onu kavradığınız anda, zihinden Var'lık haline, zamandan anda-mevcudiyete doğru bir bilinç değişimi geçirirsiniz. Birden, her şey size canlı gelir, enerji yayar, Var'lığı yayar.

BÖLÜM 3

ŞİMDİ'YE GİRMEK

Zaman'sız-sonsuz boyutla birlikte farklı türde bir biliş, her canlının, her şeyin içinde yaşayan ruhu "öldürmeyen" bir biliş gelir. Bu yaşamın kutsallığını ve gizemini yok etmeyen, *tüm-var-olan* için derin bir sevgi ve saygı içeren bir biliştir. Bu zihnin hakkında hiçbir şey bilmediği bir biliştir.

ŞİMDİKİ-ÂNI YADSIMAYI VE ONA DİRENMEYİ içeren eski kalıbı kırın. Gerekemediği zaman, dikkatinizi geçmiş ve gelecekte çekmeyi uygulamanız haline getirin. Günlük yaşamda, zaman boyutunun dışına mümkün olduğunca çok çıkın.

Eğer Şimdi'ye direkt olarak girmeyi zor buluyorsanız, işe zihninizin alışkanlık haline getirdiği Şimdi'den kaçma eğilimini gözlemleyerek başlayın. O zaman, geleceğin genelde şimdiki andan daha iyi ya da daha kötü olarak hayal edildiğini gözlemleyeceksiniz. Eğer hayal edilen gelecek daha iyiye, bu size umut ya da zevkli bir beklenti verir. Eğer o daha

Şimdi'nin ÇÜcÜ - Uygulama.

kötüyse, endişe yaratır. Her ikisi de illüzyondur.

Kendinizi-gözlemleme yoluyla, otomatik olarak yaşamınızda daha fazla mevcut olmaya başlarsınız. Orada mevcut olmadığınızı fark ettiğiniz anda, mevcut olursunuz. Zihninizi gözlemleyebildiğinizde, artık onun kapanma kısıllı değilsinizdir. Bu durumda bir başka etken, zihne ait olmayan bir etken devreye girmiştir: tanık-olan mevcudiyet.

Zihninizin -düşüncelerinizin, duygularınızın, değişik durumlarda gösterdiğiniz tepkilerin- izleyicisi olarak orada mevcut olun. Kendi tepkilerinizle -en azından tepM vermenize neden olan durum ya da kişiyle ilgilendiğiniz kadar- ilgilenin.

Ayrıca, dikkatinizin ne kadar sık bir biçimde geçmişte ya da gelecekte bulunduğuna dikkat edin. Gözlemlediğiniz şeyi yargılamayın ya da analiz etmeyin. Düşünceyi izleyin, duyguyu hissedin, tepkiyi gözlemleyin. Onlardan kişisel bir sorun çıkarmayın. O zaman gözlemlediğiniz bu şeylerden daha güçlü bir şeyi hissedeceksiniz: zihninizin içeriğinin ardındaki sessiz, gözlemleyen mevcudiyeti, sessiz izleyiciyi.

İmajınızın tehdit edilmesi, yaşamınızda korku yaratan bir sorunla karşılaşmanız, işlerin "kötüye gitmesi" ya da geçmişten duygusal bir kompleksin ortaya çıkma-

"Bölüm I

sı gibi belli durumlar güçlü bir duygusal birikime sahip bir tepkiyi tahrik ettiğinde orada yoğun bir mevcudiyete ihtiyaç vardır. Bu olaylarda, sizin eğiliminiz "bilinçsiz" hale- gelmektir. O durumda, tepki ya da duygu sizi ele geçirir, siz o "olursunuz." Siz onu oynarsınız. Kendinizi haklı, karşı tarafı haksız çıkarır, saldırır, savunursunuz... ancak bu siz değilsinizdir, bu tepkisel kalıptır, zihnin alışılmış varoluş biçimidir.

Zihinle özdeşleşme ona daha fazla enerji verir, zihni gözlemlleme ise ondan enerji çeker. Zihinle özdeşleşme daha fazla zaman yaratır; zihni gözlemlleme zamansız-sonsuz boyutu açar. Zihinden çekilen enerji mevcudiyete dönüşür. Bir kez siz mevcut olmanın ne anlamageldiğini hissedebildiğinizde, zamana pratik nedenlerden ötürü ihtiyaç olmadığında zaman boyutunun dışına çıkmayı seçmek ve Şimdi'ye daha derin bir biçimde girmek çok daha kolay hale gelir.

Bu sizin pratik nedenlerden ötürü ona başvurmanız gerektiğinde zamanı -geçmişi ya da geleceği- kullanma yeteneğinizi azaltmaz. Bu, zihninizi kullanma yeteneğinizi zayıflatmaz. Aslında, bu onu güçlendirir. Siz zihninizi kullandığınızda, o daha keskin, daha odaklanmış olacaktır.

PSİKOLOJİK ZAMANİ BIRAKMAK

Zamanı yaşamınızın pratik veçhelerinde kullanmayı öğrenin -ki buna "saat-zamanı" diyebiliriz- ama, o pratik meseleleri hallettiğinizde hemen şimdiki-anın farkın-

Şimdi'nin Çücü-Uygulama

dalığına dönün. Bu yolla, geçmişle özdeşleşmek ve geleceğe sürekli olarak zorlayıcı bir dürtüyle projeksiyon yapmak olan "psikolojik-zamanın" bir birikimi olmayacaktır.

Eğer kendinize bir hedef belirler ve ona ulaşmak için çalışırsanız, saat-zamanını kullanmaktasınızdır. Nereye ulaşmak istediğinizin farkındasmızdır, ama bu anda attığınız adımı onurlandırmakta ve tüm dikkatinizi ona vermektesinizdir. Eğer sonra -belki mutluluğu, doyumunu ya da daha tam bir benlik duygusunu onda aradığınız için- hedefiniz üzerinde aşın derecede odaklanırsanız, artık Şimdi'yi onurlandırmaz olursunuz. O hiçbir asli değere sahip olmadan, sadece, geleceğe doğru bir atlama taşı haline indirgenmiş olur. Ö zaman saat-zamanı psikolojik-zamana dönüşür. Yaşam yolculuğunuz artık bir serüven olmaz, o sadece bir şeye erişme, bir şeyi elde etme, "onu yapma" konusunda saplantılı bir ihtiyaç haline gelmiştir. Artık ne yol kenarındaki çiçekleri görüp koklar, ne de Şimdi'de mevcutken tüm çevrenizde gelişen yaşamın güzelliğinin ve mucizesinin farkında olursunuz.

Siz hep bulunduğunuz yerden başka bir yere ulaşmaya mı çalışıyorsunuz? Yaptığınız şeylerin çoğu sadece bir sonuca ulaşma vasıtası mı? Doyumunuz daima gelecekte mi, ya da seks, yemek, içki, uyuşturucu veya heyecan gibi kısa-ömürlü hazlarla mı sınırlı? Siz daima bir şey olma, bir şey elde etme, bir şeye erişme üzerinde mi odaklanıyorsunuz ya da yeni heyecanların ve hazların peşinden mi koşuyorsunuz? Eğer daha fazla şey elde ederseniz daha doyumlu hale geleceğinize, ye-

terince iyi ya da psikolojik olarak tamam olacağınıza mı inanıyorsunuz? Bir erkeğin ya da kadının yaşamınıza anlam kazandırmasını mı bekliyorsunuz?

Normal, zihinle-özdeşleşmiş ya da aydınlanmamış bilinç hali içindeyken, Şimdi'de yatan güç ve sonsuz yaratıcı potansiyel psikolojik-zaman tarafından tamamen örtölüp gizlenir. O zaman yaşamınız canlılığını, tatlılığını, hayret ve hayranlık duygusunu yitirir. Eski düşünce, duygu, davranış, tepki ve arzu kalıpları tekrar tekrar sergilenip durur, bu zihninizde bulunan ve size bir tür kimlik veren, ama Şimdi'nin realitesini çarpıtan, olduğundan başka gösteren ya da gizleyen bir senaryodur. Zihin o zaman doyum vermeyen şimdiki andan bir kaçış olarak geleceğe saplantılı bir biçimde bağlanır.

Sizin gelecek olarak algıladığınız şey şimdiki bilinç halinizin asli bir parçasıdır. Eğer zihniniz geçmişin ağır bir yükünü taşıyorsa, aynı şeyi daha fazla deneyimleyeceksinizdir. Geçmiş kendini o anda mevcudiyetin yokluğu yoluyla sürdürür. Geleceği şekillendiren şey bu andaki bilincinizin niteliğidir, ki bu gelecek, elbette, ancaak Şimdi olarak deneyimlenebilir.

Eğer geleceği belirleyen şey bilincinizin bu andaki niteliği ise, peki, bilincinizin niteliğini belirleyen şey nedir? O andaki mevcudiyet dereceniz. Böylece, gerçek değişimin meydana gelebileceği ve geçmişin ortadan kaldırılabilceği tek yer Şimdi'dir.

Siz zamanı tüm ıstırapınızın ya da sorunlarınızın nedeni olarak görüp kabullenmekte zorlanabilirsiniz. Bu ıstıraplara yaşamınızdaki belirli durumların neden olduğuna inanırsınız, ve geleneksel bir görüş noktasın-

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

dan görüldüğünde, bu doğrudur. Ama, siz zihnin temel sorun-yaratıcı işlev-bozukluğuyla -onun geçmişe ve geleceğe bağlılığı ve Şimdi'yi yadsımasıyla- başa çıkana dek, sorunlar aslında birbiri ile değiştirilebilir.

Eğer tüm sorunlarınız ya da ıstırap ve mutsuzluğun algılanan nedenleri bugün mucizevi bir biçimde ortadan kalkmış olsa, ama siz yine de daha mevcut, daha bilinçli hale gelmemişseniz, çok geçmeden kendinizi -her nereye giderseniz gidin sizi izleyen bir gölge gibi- benzer bir dizi sorunla ya da ıstırap nedeniyle birlikte bulurdunuz. Nihai olarak, tek bir sorun vardır: zamana-bağlı zihnin kendisi.

Zamanda bir kurtuluş yoktur. Siz gelecekte özgür olamazsınız.

ÖZGÜRLÜĞÜN ANAHTARI o anda, orada mevcut olmaktır, böylece siz ancak şimdi özgür olabilirsiniz.

YAŞAM-DURUMUNUZUN ALTINDAKİ YAŞAMI BULMAK

Sizin "yaşamım" dediğiniz şey daha doğru biçimde "yaşam-durumunuz" olarak isimlendirilebilir. O psikolojik zamandır: yani, geçmiş ve gelecek. Geçmişte belli şeyler istediğiniz gibi olmamıştır. Siz hâlâ geçmişte olup bitene direnmektesinizdir, ve şimdi de, *olana* direnmektesinizdir. Umut devam etmenizi sağlar, ama umut sizi geleceğe odaklanmış halde tutar, ve bu odaklanma Şimdi'yi yadsımanızı ve dolayısıyla da mutsuzluğunuzu sürdürür.

BİR SÜRE İÇİN YAŞAM-DURUMUNUZU UNUTUN
ve dikkatinizi yaşamınıza verin.

Yaşam-durumunuz zamanda bulunur. Yaşamınız ise şimdi'dir.

Yaşam-durumunuz zihnin-ürünüdür. Yaşamınız ise gerçektir.

"Yaşama götüren dar giriş kapısını" bulun.

Ona Şimdi denir. Yaşamınızı bu âna daraltın. Yaşam-durumunuz sorunlarla dolu olabilir -ki çoğu yaşam durumu öyledir- ama, şu anda herhangi bir sorununuz olup olmadığına bakın. Yarın ya da on dakika sonra değil, şimdi. Şimdi bir sorununuz var mı?

Sorunlarla dolu olduğunuzda, yeni bir şeyin girebilmesi için yer, bir çözüm için yer yoktur. Bu yüzden, yapabildiğiniz her an bir yer açın, bir boşluk yaratın ki yaşam-durumunuzun altındaki yaşamı bulabilesiniz.

DUYULARINIZI TAM OLARAK KULLANIN. Bulduğunuz yerde olun. Çevrenize bakın. Sadece bakın, yorumlamayın. Işığı, şekilleri, renkleri, dokuları görün. Her bir şeyin sessiz mevcudiyetinin farkında olun. Her şeyin olmasına izin veren boşluğun farkında olun.

Sesleri dinleyin; onları yargılamayın. Seslerin altındaki sessizliği dinleyin.

Bir şeye -herhangi bir şeye- dokunun ve onun Var'lığını hissedin, onu kabul ve tasdik edin.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

Nefes alıp verişinizin ritmini gözlemleyin; içinize girip çıkan havayı hissedin, bedeninizdeki yaşam enerjisini hissedin. İçinizde ve dışınızda, her şeyin olmasına izin verin. Her şeyin "oluşuna" izin verin. Şimdi'ye derin bir biçimde girin.

Siz bu durumda zihinsel soyutlamanın, zamanın zayıf düşürücü ve hissizleştirici dünyasını geride bırakmaktasınızdır. Yavaş yavaş, Dünya'yı zehirlediği ve yok ettiği gibi, yaşam enerjinizi de tüketen deli zihnin dışına çıkmaktasınızdır. Zaman rüyasından şimdiki âna uyanmaktasınızdır.

* * *

TÜM SORUNLAR ZİHNİN İLLÜZYONLARIDIR

DİKKATİNİZİ ŞİMDİ ÜZERİNDE ODAKLAYIN ve bana şu anda ne sorunuz olduğunu söyleyin.

Sizden bir yanıt alamadım, çünkü dikkatiniz tümüyle Şimdi'de olduğunda bir sorunuzun olması mümkün değildir. Bu ya başa çıkılması ya da kabullenilmesi gereken bir durumdur, o kadar. Onu neden bir soruna dönüştürmeli ki?

Zihin bilinçsiz bir biçimde sorunları sever, çünkü onlar size bir tür kimlik verir. Bu normaldir, ve delice bir şeydir. "Sorun," sizin şimdi bir eylemde bulunma konusunda gerçek niyetiniz ya da olanağınız olmadan bir durum üzerinde zihnen durduğunuz, ve onu bilinç

siz olarak benlik duygunuzun bir parçası kıldığınız anlamına gelir. Bu durumda yaşam-durumunuz tarafından öyle ezilirsiniz ki yaşam duygunuzu, Var'lık duygunuzu yitirirsiniz. Ya da, dikkatinizi şimdi yapabileceğiniz tek bir şey üzerinde odaklamak yerine, zihninizde gelecekte yapacağınız ya da yapabileceğiniz onlarca şeyin delice yükünü taşımaktasınızdır.

BİR SORUN YARATTIĞINIZDA, acı da yaratırsınız. Bunu yapmamak tümüyle basit bir seçimi, basit bir karar gerektirir: Ne olursa olsun, artık kendim için daha fazla acı yaratmayacağım. Artık daha fazla sorun yaratmayacağım.

Bu, basit bir seçim olmasına karşın, çok radikal bir seçimdir de. Siz ıstırap çekmekten gerçekten bıkip inanmadıkça, gerçekten canınıza yetmedikçe bu seçimi yapmazsınız. Ve Şimdi'nin gücüne ulaşmadıkça, bunu yürütemezsiniz. Eğer kendiniz için daha fazla acı yaratmazsanız, o zaman başkaları için de daha fazla acı yaratmazsınız. O zaman, artık güzelim Dünya'yı, içsel yerinizi, ve ortak insan psişesini de sorun-yaratmanın olumsuzluğuyla kirletmezsiniz.

Şimdi başa çıkmanız gereken bir durum ortaya çıktığında, eğer o şimdiki-anın farkındalığından kaynaklanıyorsa, sizin eyleminiz net, kesin ve direkt olacaktır. O ayrıca, büyük olasılıkla, etkili bir eylem olacaktır. O zihninizin geçmiş koşullanmasından kaynaklanan bir tepki değil, duruma sezgisel bir karşılık olacaktır. Siz zamana-bağlı zihnin tepki göstereceği diğer

Şimdi'nin Çücü - llyguCama

durumlarda ise hiçbir şey yapmamayı, sadece Şimdi'de merkezlenmiş olarak kalmayı daha etkili bulacaksınız-
dır.

VAR'LIĞIN SEVİNÇİ

Psikolojik-zaman tarafından ele geçirilmenize izin ver-
diğiniz konusunda sizi uyarması için basit bir ölçüt kul-
lanabilirsiniz.

KENDİNİZE ŞUNU SORUN: Yaptığım şeyde se-
vinç, rahatlık ve hafiflik var mı? Eğer yoksa,
zaman şimdiki anı örtüp karartıyor, ve yaşam
bir yük ya da bir mücadele olarak algılanıyor
demektir.

Eğer yaptığınız şeyde bir sevinç, rahatlık ya
da hafiflik yoksa, bu ille de sizin yaptığınız
şeyi değiştirmeniz gerektiği anlamına gelmez.
Nasıl'ı değiştirmek yeterli olabilir. "Nasıl" da-
ima "ne"den daha önemlidir. Elde etmek iste-
diğiniz sonuçtan çok, bunu nasıl yaptığınıza
daha fazla dikkat verip veremeyeceğinize ba-
kın. En büyük dikkati yaşanan anın sunduğu
şeye verin. Bu, olanı tamamen kabul ettiğiniz
anlamına gelir, çünkü siz en büyük dikkati bir
şeye verip de aynı zamanda ona direnemezsi-
niz.

Siz şimdiki ânı onurlandırır onurlandırmaz, tüm mutsuzluk ve mücadele ortadan kalkar, ve yaşam sevinç ve huzurla akmaya başlar. Şimdiki-anın farkındalığıyla davrandığınızda, yaptığınız her şey -en basit eylem bile- bir nitelik, özen ve sevgi duygusuyla dolu hale gelir.

EYLEMİNİZİN SONUCUYLA İLGİLENMEYİN, dikkatinizi sadece eylemin kendisine verin. Sonuç kendiliğinden gelecektir. Bu güçlü bir spiritüel uygulamadır.

Şimdi'den uzaklaşma dürtüsü ortadan kalktığında, Var'lık sevinci yaptığınız her şeye akar. Dikkatiniz Şimdi'ye döndüğü anda, bir mevcudiyet, bir sessizlik, bir huzur hissedersiniz. Artık doyum için geleceğe bağlı olmaz, kurtuluşu onda aramazsınız. Dolayısıyla da, sonuçlara bağlı olmazsınız. Bu durumda, ne başarısızlık ne de başarı içsel Var'lık halinizi değiştirebilecek güce sahiptir. Siz yaşam-durumunuzun altındaki yaşamı bulmuşsunuzdur.

Psikolojik zamanın yokluğunda, benlik duygunuzu kişisel geçmişinizden değil, Var'lıktan alırsınız. Dolayısıyla, zaten olduğunuz şeyden başka bir şey haline gelme psikolojik gereksinimi artık hissedilmez. Dünyada, yaşam-durumunuz düzeyinde, siz gerçekten zengin, bilgili, başarılı, şundan ya da bundan özgür hale gelebilirsiniz, ama Var'lığın daha derin boyutunda siz şimdi tamam ve bütünsünüzdür.

ZAMAN'SIZ BİLİNÇ HALİ

Bedeninizin her hücresi yaşam dolu olduğunu hissedecek kadar anda mevcut olduğunda, ve siz o yaşamı her an Var'lık sevinci olarak hissedebildiğinizde, o zaman sizin zamandan özgür olduğunuz söylenebilir. Zamandan özgürleşmek kimliğiniz için geçmiş, ve doyumunuz için gelecek psikolojik gereksiniminden özgürleşmektir. O hayal edebileceğiniz en derin bilinç değişimini temsil eder.

ZAMAN'SIZ BİLİNÇ HALİNİ İLK KEZ KISA BİR SÜRE İÇİN GÖRDÜĞÜNÜZDE, zaman ve anda-mevcudiyet boyutları arasında gidip gelmeye başlarsınız. Önce dikkatinizin ne kadar seyrek bir biçimde gerçekten Şimdi'de bulunduğunun farkına varırsınız. Ama, orada, anda mevcut *olmadığınızı* bilmek büyük bir başandır. Bu biliş -başlangıçta sadece birkaç saniye sürse bile- anda mevcudiyettir.

Sonra, giderek artan bir sıklıkla, bilincinizi geçmiş ve gelecek yerine şimdiki anda odaklamayı *seçersiniz*, ve her ne zaman Şimdi'yi yitirdiğinizi fark ederseniz, onun içinde sadece birkaç saniye değil, çok daha uzun bir süre kalabilirsiniz.

Böylece, mevcudiyet haline sağlamca yerleşip tam bilinçli olmadan önce, bir süre bilinç ve bilinçsizlik arasında, anda mevcudiyet hali ile zihinle özdeşleşme hali arasında gider gelirsiniz. Tekrar tekrar Şimdi'yi kaybeder, ve ona geri dönersiniz. En sonunda, anda-mevcudiyet hâkim haliniz olur.

BÖLÜM 4

BİLİNÇSİZLİĞİ YOK ETMEK

Yaşamınıza, her şeyin nispeten daha yolunda gittiği sıradan durumlarda daha fazla bilinç getirmek gerekir.

Bu şekilde, anda-mevcudiyet gücü açısından gelişirsiniz. Bu sizde ve çevrenizde yüksek titreşim frekanslı bir enerji alanı yaratır. Nasıl karanlık ışığın mevcudiyetinde varlığını sürdüremezse, hiçbir bilinçsizlik, olumsuzluk, uyuşmazlık ve şiddet de bu alana girip varlığını sürdüremez.

Siz -anda mevcut olmanın asli bir parçası olan- düşüncelerinizin ve duygularınızın tanığı olmayı öğrendiğinizde, sıradan bilinçsizliğin arka plândaki "cızırtısının" ilk kez farkına vardığınızda ve içinizin ne kadar nadiren rahat ve huzurlu olduğunu fark ettiğinizde şaşırabilirsiniz.

Düşünme düzeyinizde, yargılama, hoşnutsuzluk ve Şimdi'den uzağa zihinsel projeksiyon şeklinde bir hayli direnç bulacaksınız. Duygusal düzeyde, gizli bir huzursuzluk, gerilim, can sıkıntısı ya da sinirlilik cereyanı olacaktır. Her ikisi de alışılmış direnme hali içindeki zihnin veçheleridir.

Şimdi'nin Çıticü - Uygulama

İÇİNİZDE ORTAYA ÇIKAN HUZURSUZLUK, hoşnutsuzluk ve gerilimin nasıl gereksiz yargılama, *olana* direnme ve Şimdi'yi yadsıma sonucunda ortaya çıktığını gözlemleyin.

Siz bilincin ışığını ona yönelttiğinizde, bilinçsiz olan her şey eriyip yok olur.

Bir kez sıradan bilinçsizliği nasıl ortadan kaldıracığınızı bildiğinizde, anda-mevcudiyetinizin ışığı pırıl pırıl parlayacak, ve derin bilinçsizliğin aşağı çekişini hissettiğiniz her seferinde onunla başa çıkmanız çok daha kolay olacaktır. Bununla birlikte, sıradan bilinçsizlik çok normal olduğundan, başlangıçta onu fark etmeniz kolay olmayabilir.

KENDİNİZİ GÖZLEMLEYEREK ZİHİNSEL-DUYGUSAL HALİNİZİ İZLEMİYİ bir alışkanlık haline getirin.

"Ben şu anda huzurlu muyum?" sorusu kendinize sık sık sorabileceğiniz iyi bir sorudur.

Ya da, "Şu anda içimde ne oluyor?" diye sorabilirsiniz.

İçinizde ne olduğuyla, en azından dışarıda ne olduğuyla ilgilendiğiniz kadar ilgilenin. Eğer içinizi yoluna koyarsanız, dışarısı da yoluna girecektir. Esas realite içinizde, ikincil realite dışınızdadır.

AMA, BU SORULARI HEMEN YANITLAMAYIN.

Dikkatinizi içinize yöneltin. İçinize bir bakın.

Zihniniz ne tür düşünceler üretiyor?

Ne hissediyorsunuz?

Dikkatinizi bedeninize yöneltin. Bedeninizde bir gerilim hissediyor musunuz?

Bir kez düşük düzeyde bir huzursuzluk, geri plânda bir cızırtı bulunduğunu saptadığınızda, Şimdi'yi yadsıyarak yaşamdan nasıl kaçtığınızı, ona nasıl direndiğinizi ya da onu nasıl yadsıdığınızı görmeye çalışın.

İnsanların şimdiki âna bilinçsizce direnmelerinin bir çok yolu vardır. Size birkaç örnek vereceğim. Uygulamayla, sizin kendini-gözlemleme, içsel halinizi izleme gücünüz keskinleşecektir.

HER NEREDEYSENİZ TAMAMEN ORADA OLUN

Gergin misiniz? Şimdiki ânı ona ulaşma vasıtasına indirgeyecek kadar geleceğe ulaşmakla mı meşgulsünüz?

Gerginliğe (strese) "burada" olmak, ama "orada" olmayı istemek, ya da şimdi'de bulunmak ama gelecekte olmayı istemek yol açar. Bu sizi içsel olarak parçalayan bir bölünmedir.

Geçmiş, dikkatinizin büyük bölümünü alıyor mu? Sık sık onun hakkında olumlu ya da olumsuz biçimde konuşup düşünüyor musunuz? Başardığınız büyük şeyler, serüvenleriniz, deneyimleriniz, ya da kurban-olma öykünüz ve size yapılan korkunç şeyler, veya belki sizin bir başkasına yapmış olduğunuz şeyler hakkında...

Düşünce süreçleriniz suçluluk duygusu, kibir, içer-

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

leme, öfke, pişmanlık ya da kendine-acıma yaratıyor mu? Eğer öyleyse, o zaman sadece sahte bir benlik duygusunu güçlendirmekle kalmıyor, ama pişmenizde geçmişin bir birikimini yaratarak bedeninizin yaşlanma sürecini de hızlandırıyor olursunuz. Çevrenizde geçmişe tutunma konusunda güçlü bir eğilime sahip olanları gözlemleyerek bunu kendiniz de görebilirsiniz.

HER AN GEÇMİŞİ GERİDE BİRAKIN. Sizin ona ihtiyacınız yoktur. Ona sadece şimdiki ânı mutlak şekilde ilgilendirdiğinde başvurun. Bu anın gücünü ve Var'lığın tamlığını hissedin. Mevcudiyetinizi hissedin.

Endişeli misiniz... Sık sık, "Eğer... olursa, ne olur?" diye düşünüyor musunuz? Eğer öyleyse, kendini gelecekteki hayali bir duruma projekte eden ve korku yaratan zihninizle özdeşleşmişsinizdir. Böyle bir durumla başa çıkmanızın hiçbir yolu yoktur, çünkü o mevcut değildir. O zihinsel bir hayalettir.

Siz sadece şimdiki ânı kabul ve tasdik ederek bu sağlığı ve yaşamı kemiren deliliği durdurabilirsiniz.

SOLUK ALIP VERİŞİNİZİN FARKINDA OLUN. Havanın bedeninize girip çıkışını hissedin. İçsel enerji alanınızı hissedin. Zihnin hayali projeksiyonlarının tersine, gerçek yaşamda başa çıkmanız gereken tüm şey *bu andır*.

Kendinize gelecek yıl, yarın ya da beş dakika sonra değil, şu anda hangi "soruna" sahip olduğunuzu sorun. Bu anda yolunda olmayan ne vardır?

Şimdi ile daima başa çıkabilirsiniz, ama gelecekle asla başa çıkamazsınız, bunu yapmak zorunda da değilsiniz. Ne önce ne de sonra, ancak ona ihtiyacınız olduğu anda yanıt, güç, doğru eylem ya da kaynak ortaya çıkacaktır.

Siz "beklemeyi" alışkanlık haline mi getirdiniz? Yaşamınızın ne kadarını bekleyerek harcıyorsunuz?

Benim "küçük-ölçekte bekleme" dediğim şey postanede kuyrukta beklemek, trafik sıkışıklığında, havaalanında beklemek, ya da birisinin gelmesini, bir işin bitmesini vs. beklemektir. "Büyük-ölçekte bekleme" ise bir sonraki tatili, daha iyi bir işi, çocukların büyümelerini, gerçekten anlamlı bir ilişkiyi, başarıyı, para kazanmayı, önemli olmayı, aydınlanmayı beklemektir. İnsanların tüm yaşamlarını yaşamaya-başlamayı bekleyerek geçirmeleri az görülen bir şey değildir.

Beklemek bir zihinsel haldir. Temelde, bu sizin geleceği istediğiniz, şimdi'yi istemediğiniz anlamına gelir. Siz elde ettiğiniz şeyi istememekte, elde etmediğiniz şeyi istemektesinizdir. Her tür bekleyişle siz, bilinçsiz olarak, burada ve şimdi, yani olmak istemediğiniz yer ile, projekte edilen gelecek, yani olmak istediğiniz yer arasında içsel bir çatışma yaratırsınız. Bu da şimdi'yi yitirmenize yol açarak yaşam kalitenizi büyük ölçüde düşürür.

Örneğin, birçok insan zengin olmayı bekler. Zenginlik gelecekte gelemmez. Siz mevcut realitenizi -şu anda bulunduğunuz yeri, kimliğinizi, ne yaptığınızı- onurlandırıp, tümüyle kabul ve tasdik ettiğinizde, elde ettiğiniz şeyi tümüyle kabullendiğinizde, elde ettiğiniz şey

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

için şükran duymakta, *olan* için şükran duymakta, Var'lık için şükran duymaktasmızdır. Şimdiki an için ve *şimdiki yaşamın* bütünü için şükran duymak gerçek zenginliktir. O gelecekte gelemeyiz. Sonra, zamanla, o zenginlik sizin için çeşitli şekillerde tezahür eder.

Eğer elde ettiğiniz şey size doyum vermiyorsa, ya da mevcut yoksunluğunuz için düş kırıklığı veya öfke duyuyorsanız, bu sizi zengin olmaya güdüleyebilir, ama sonuçta büyük bir servet kazansanız bile, içsel yoksunluğu deneyimlemeyi, ve derinlerde kendinizi doyumsuz hissetmeyi sürdüreceksinizdir. Paranın satın alabileceği birçok heyecan verici deneyim yaşayabilirsiniz, ama onlar gelip geçecek ve sizi daima boş bir hisle ve daha fazla fiziksel ya da psikolojik doyum ihtiyacıyla bırakacaktır. Siz Var'lıkta kalamayacak, ve böylece gerçek zenginlik olan şimdiki yaşamın doluluğunu hissedemeyeceksiniz.

BİR ZİHİN HALİ OLARAK BEKLEMİYİ BIRAKIN. Beklemeye kaydığınızı fark ettiğinizde... kendinizi o halden hemen kurtarın. Şimdiki âna girin. Sadece *olun*, ve olmanın tadını çıkarın. Eğer orada, anda mevcutsanız, herhangi bir şeyi beklemenize asla ihtiyaç yoktur.

Böylece, bir dahaki sefere birisi size, "Seni beklettiğim için özür dilerim," dediğinde, ona, "Özür dilemene gerek yok, ben beklemiyordum. Ben burada durmuş, yaşadığım anın tadını çıkarıyordum," diyebilirsiniz.

Bunlar sıradan bilinçsizliğin bir parçası olan, zihnin şimdiki ânı yadsıma stratejilerinin sadece birkaçıdır. Onlar normal yaşamın bir parçası olduklarından kolayca fark edilmeyebilirler; bu arka plânda sürekli hoşnutsuzluk şeklinde bulunan bir cızırtıdır. Ama, siz içsel zihinsel-duygusal halinizi giderek daha çok izledikçe, geçmişin ya da geleceğin, yani bilinçsizliğin kapanına kısıldığınızda bunu fark etmeniz ve zaman rüyasından şimdiki âna uyanmanız daha kolay olacaktır.

Ancak, dikkatli olun: Zihinle özdeşleşmeye dayanan sahte, mutsuz benlik zamandayaşar. O şimdiki anın kendisinin ölümü olduğunu bilir ve bu yüzden onun tarafından tehdit edildiğini hisseder. O sizi şimdi'nin dışına çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. O sizi zamanın kapanına kısıtlı tutmaya çalışmaktadır.

Bir anlamda, anda-mevcudiyet hali beklemeyle kıyaslanabilir. Bu sizin tüm dikkatinizi gerektiren, niteliksel olarak farklı bir bekleyiş türüdür. Her an bir şey olabilir, ve eğer siz tam anlamıyla uyanık, ve sessiz değilseniz, onu kaçırsınız. O haldeyken, tüm dikkatiniz Şimdi'de bulunur. Hayal kurmaya, düşünmeye, hatırlamaya, beklemeye harcanacak bir dikkat yoktur. O hal içinde hiçbir gerilim ve korku yoktur, sadece uyanık-tetik bir mevcudiyet vardır. Bütün Var'lığınızla, bedeninizin her hücresiyle orada mevcutsunuzdur.

O hal içinde, bir geçmişe ve bir geleceğe sahip olan "siz," bir başka deyişle, kişilik varlığını sürdürmez. Bununla birlikte, değerli hiçbir şey yitirilmemiştir. Siz hâlâ kendinizsiniz. Aslında, eskisine kıyasla çok

Şimdi'nin Çücü - Uygulama

daha tam bir biçimde kendinizsiniz. Daha doğrusu, siz ancak *şimdi* gerçekten kendiniz olabilirsiniz.

* * *

GEÇMİŞ SİZİN HUZURUNUZDA VARLIĞINI SÜRDÜREMEZ

içinizdeki bilinçsiz geçmiş hakkında her neyi bilmeniz gerekiyorsa, *şimdiki* anın zorlukları, mücadeleleri onu ortaya çıkaracaktır. Eğer siz geçmişe dalarsanız, o dipsiz bir kuyu haline gelecektir. Daima daha fazlası vardır. Siz geçmişini anlamak ya da ondan kurtulmak için daha fazla zamana ihtiyacınızın olduğunu, bir başka deyişle, geleceğin sizi eninde sonunda geçmişten kurtaracağını düşünebilirsiniz. Bu bir illüzyondur. Sadece *şimdi* sizi geçmişten kurtarabilir. Daha fazla zaman sizi zamandan kurtaramaz.

Şimdi'nin gücüne erişin. Anahtar budur. Şimdi'nin gücü mevcudiyetinizin gücünden, yani, bilincinizin düşünce formlarından kurtulmasından başka bir şey değildir. Bu yüzden geçmişle şimdi başa çıkın. Geçmişe daha fazla dikkat verdikçe, onu daha çok güçlendirirsiniz, ve ondan bir "benlik" yaratma olasılığınız artar.

Yanlış anlamayın: Dikkat gereklidir, ama geçmişe geçmiş olarak değil. Dikkatinizi şimdi'ye verin; dikkatinizi şimdi ortaya çıkan davranışınıza, tepkilerinize, ruh hallerinize, düşüncelerinize, duygularınıza, korkularınıza ve arzularınıza verin. İçinizde geçmiş *vardır*. Eğer siz tüm bu şeyleri eleştirel ya da analitik olarak değil, yargılamadan izleyecek kadar orada yeterince mevcut

•Bölüm4

olabilerseniz, o zaman geçmişle başa çıkıyor ve onu mevcudiyetinizin gücüyle ortadan kaldırıyor olursunuz.

Siz kendinizi geçmişe giderek bulamazsınız. Siz kendinizi şimdi'ye gelerek bulursunuz.

BÖLÜM 5

GÜZELLİK MEVCUDİYETİNİZİN SESSİZLİĞİNDE ORTAYA ÇIKAR

Doğanın güzelliğinin, ihtişamının, kutsallığının farkına varmak için orada mevcut olmak gerekir. Siz hiç berrak bir gecede uzayın sonsuzluğuna gözlerinizi dikip de, onun mutlak sessizliği ve akla hayale sığmaz enginliği karşısında huşu içinde kaldınız mı? Ormanda akan bir derenin sesini hiç gerçekten dinlediniz mi? Ya da sessiz bir yaz akşamı alacakaranlıkta öten bir kuşun sesini?

Böyle şeylerin farkında olmak için, zihnin sessizleşmesi gerekir. Sizin sorunlardan, geçmiş ve gelecekten, tüm bilginizden oluşan kişisel yükünüzü bir an olsun bırakmanız gerekir; aksi takdirde, bakar ama görmez, duyar ama işitmezsiniz. Burada tüm mevcudiyetiniz gerekir.

DIŞSAL FORMLARIN GÜZELLİĞİNİN ÖTESİNDE, burada daha fazla bir şey vardır: bu isimlendirilemez, sözle anlatılamaz olan, derin, içsel ve kutsal bir özdür. Her ne zaman her nerede bir güzellik varsa, bu içsel öz bir biçimde ışık saçar. Ancak orada mevcut olduğunuzda, o kendisini gözlerinizin önüne serer.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

Bu isimsiz öz ve sizin mevcudiyetiniz bir ve aynı olabilir mi?

Sizin mevcudiyetiniz olmadan o orada olabilir mi?

Ona derinlemesine girin. Bunu kendiniz bulun.

SAF BİLİNCİ İDRAK ETMEK

Her ne zaman zihninizi izlerseniz, bilinci zihin formlarından geri çeker, ona tekrar sahip çıkarsınız, ki bilinç o zaman izleyici ya da tanık haline gelir. Sonuçta, izleyici-formun ötesindeki saf bilinç- daha güçlü, zihinsel oluşumlar da daha zayıf hale gelir.

Biz zihni izlemekten söz ederken gerçekten kozmik öneme sahip bir olayı kişiselleştiriyoruz: Sizin vasitanızla, bilinç formla özdeşleşme rüyasından uyanıyor ve formdan geri çekiliyor. Bu kronolojik zamana göre büyük olasılıkla hâlâ uzak gelecekte bulunan bir olayın habercisi, ama aynı zamanda şimdiden onun bir parçasıdır. Bu olaya "dünyanın sonu" denir.

GÜNLÜK YAŞAMDA MEVCUT KALMAK İÇİN, kendi içinizde derin bir biçimde köklenmeniz yararlı olur; aksi takdirde, inanılmaz bir devinirlik ve hıza sahip olan zihin sizi azgın bir nehir gibi sürükleyip götürecektir.

Bu tamamen bedeninizde bulunmak anlamına gelir. Dikkatinizin bir kısmının daima

bedeninizin içsel enerji alanında bulunması anlamına gelir. Bedeni içten doğru hissetmek anlamına gelir. Beden farkındalığı sizi anda-
mevcut tutar. O sizi Şimdi'ye demirler.

Görüp dokunabildiğiniz beden sizi Var'lığa götüremez. O elle tutulur gözle görülür beden sadece bir dış kabuktur, ya da daha doğrusu, daha derin bir realitenin sınırlı ve çarpıtılmış bir algısıdır. Sizin doğal halinizde, Var'lığa bağlı olma hali içinde, bu daha derin realite her an, görünmez içsel beden, içinizdeki yaşam verici mevcudiyet olarak hissedilebilir. Böylece, "bedende bulunmak" bedeni içten doğru hissetmek, bedenin içindeki yaşamı hissetmek ve böylece dışsal formun ötesinde olduğunuzu bilmektir.

Tüm dikkatinizi zihniniz aldığı sürece sizin Var'lıkla bağınız kesilir. Bu olduğunda -ve bu çoğu insan için sürekli olarak olur- siz bedeninizde değilsinizdir. Zihintüm bilincinizi emer ve onu zihin malzemesine dönüştürür. Böylece siz düşünmeyi durduramazsınız.

Var'lığın bilincine varmak için, bilinci zihinden geri istemeniz, ona yeniden sahip çıkmanız gerekir. Bu sizin ruhsal yolculuğunuzdaki en asli, en gerekli görevlerden biridir. O daha önce yararsız, boş ve kesintisiz düşünme kapanına kısılmış büyük miktarlarda bilinci serbest bırakacaktır. Bunu yapmanın çok etkili bir yolu dikkatinizin odağını düşünmekten alıp, bedene - Var'lığın hemen, fiziksel bedene yaşam veren görünmez enerji alanı olarak hissedilebileceği yere- yöneltmektir.

Şimdi'nin Çücü - Uygulama

İÇSEL BEDENLE BAĞ KURMAK

Lütfen bunu şimdi deneyin. Bu uygulama için gözlerinizi kapamanız yararlı olabilir. Daha sonra, "bedende olma" doğal ve kolay hale geldiğinde, bu artık gerekli olmayacaktır.

DİKKATİNİZİ BEDENİNİZE YÖNELTİN. Onu içten doğru hissedin. O canlı mı? Ellerinizde, kollarınızda, bacaklarınızda, ayaklarınızda, karnınızda, göğsünüzde yaşam var mı?

Tüm bedeni kaplayan ve her organa ve her hücreye canlı bir yaşam veren süptil enerji alanını hissedebiliyor musunuz? Onu aynı anda bedeninizin her bölümünde tek bir enerji alanı olarak hissedebiliyor musunuz?

Birkaç dakika kadar içsel bedeninizin verdiği his üzerinde odaklanın. Onun hakkında düşünmeye başlamayın. Onu hissedin.

Ona ne kadar çok dikkat verirsiniz, bu his o kadar berrak ve güçlü hale gelecektir. Bu her hücrenin sanki daha canlı bir hale gelmesi gibi bir his verecektir, ve eğer güçlü bir görme duyusuna sahipseniz, bedeninizin ışıldamaya başladığını görebilirsiniz. Böyle bir görüntünün size geçici olarak yardımcı olmasına karşın, bu süreçte görüntüden çok hisse dikkat edin. Bir görüntü, ne kadar güzel ya da güçlü olursa olsun, çoktan form olarak tanımlanmıştır, dolayısıyla daha derin bir biçimde nüfuz edecek daha az alan vardır.

BEDENE DERİNLEMESİNE GİRMEK

Bedene daha da derinlemesine girmek için şu meditasyonu deneyin. Bunun uzun sürmesi gerekmez. On-onbeş dakikayeterlidir.

ÖNCE GELEN TELEFONLARIN YA DA BAŞKA İNSANLARIN SİZİ RAHATSIZ EDEMEYECEĞİ bir yere çekilin. Bir sandalyeye oturun, ama geriye yaslanmayın. Omurganızı dik tutun. Bu sizin uyanık kalmanıza yardımcı olacaktır. Ya da kendi sevdiğiniz meditasyon oturuşunu seçin.

Bedeninizin gevşemiş olduğundan emin olun. Gözlerinizi kapayın. Birkaç derin nefes alın. Karnınızdan doğru nefes alıp verin. Onun her nefes alıp verişte nasıl hafifçe genişleyip büzüldüğünü gözlemleyin.

Sonra bedenin tüm içsel enerji alanının farkında olun. Onun hakkında düşünmeyin, onu *hissedin*. Bunu yaparak, bilinci zihinden geri çekmiş, ona yeniden sahip çıkmış olursunuz. Eğer onu yararlı buluyorsanız, daha önce tarif ettiğim "ışık" imgelemesini kullanın.

İçsel bedeni berrak bir biçimde tek bir enerji alanı olarak hissedebildiğinizde, eğer mümkünse, her türlü görsel imgeyi bırakın ve sadece his üzerinde odaklanın. Eğer yapabilirseniz, fiziksel bedenle ilgili hâlâ sahip olabileceğiniz her türlü görsel imgeyi de bırakın. Bu durumda geriye kalan tek şey herşeyi-kapsa-

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

yan bir mevcudiyet ya da "var'lık" duygusudur, ve içsel beden sınırsız olarak hissedilir.

Sonra dikkatinizi bu hisse daha da derin bir biçimde verin. Onunla bir olun. Enerji alanı ile birleşin, öyle ki artık gözleyen ile gözlem-lenen, siz ve beden arasında bir ayrılık kalmasın, böyle bir dualite algılanmasın. Bu durumda içsel ile dışsal olan arasındaki ayrım ve fark da ortadan kalkar, böylece artık ayrı bir içsel beden kalmaz. Siz bedene derinlemesine girerek, bedeni aşarsınız.

Bu saf Var'lık âleminde rahat ettiğiniz, istediğiniz kadar kalın; sonra yine fiziksel bedenin, nefes alıp verişinizin ve fiziksel duyumların farkına varın, ve gözlerinizi açın. Birkaç dakika kadar çevrenizdeki şeylere meditatif bir biçimde, yani onları zihnen etiketlemeden bakın, ve bu sırada içsel bedeni hissetmeye devam edin.

Bu formsuz âleme girmek gerçekten özgürleştiricidir. O sizi formun ve formla özdeşleşmenin esaretinden kurtarır. O parçalara, çokluğa ayrılmadan önceki, ayrılıp farklılaşmamış hali içindeki yaşamdır. Biz ona Tezahür-Etmemiş-Olan, her şeyin görünmez Kaynağı, tüm varlıkların içindeki Var'lık diyebiliriz. O derin bir sessizlik ve huzur, ama aynı zamanda derin bir sevinç ve yoğun bir canlılık âlemidir. Siz orada mevcut olduğunuz her an bu Kaynaktan yayılan ışığa, saf bilince bir dereceye kadar "geçirgen" hale gelirsiniz. Ayrıca, ışığın

gerçek sizden ayrı olmadığını, onun sizin ta özünüzü oluşturduğunu da fark edersiniz.

Bilinciniz dışı doğru yöneldiğinde, zihin ve dünya ortaya çıkar. O içe doğru yöneldiğinde, kendi Kaynağını idrak eder ve yuvaya, Tezahür-Etmemiş-Olana geri döner.

Sonra, bilinciniz tezahür etmiş dünyaya geri döndüğünde, siz geçici olarak bıraktığınız form kimliğini yeniden üstlenirsiniz. Sizin bir isminiz, bir geçmişiniz, bir yaşam-durumunuz, bir geleceğiniz vardır. Ama, asli bakımdan siz eskiden olduğunuz kişi değilsinizdir. Siz içinizde, "bu dünyaya ait olmayan" (aslında sizden ayrı olmadığı gibi, bu dünyadan da ayrı olmayan) bir realiteyi kısa bir süre için görmüşsünüzdür.

Şimdi ruhsal uygulamanız bu olsun:

YAŞAMINIZI SÜRDÜRÜRKEN, dikkatinizin yüzde yüzünü dış dünyaya ve zihninize vermeyin. Dikkatinizin bir kısmını içinizde tutun.

Günlük faaliyetlerle meşgulken bile, özellikle insanlarla ilişkileriniz sırasında ya da doğayla ilişki kurarken içsel bedeni hissedin. Onun derinlerindeki sessizliği ve devinimsizliği hissedin. Kapıyı açık tutun.

Yaşamınız boyunca, Tezahür-Etmemiş-Olan'm bilincinde olmak gerçekten mümkündür. Onu geri plânda bir yerde derin bir huzur duygusu, dışarıda her ne olursa olsun sizi asla terk etmeyen bir sessizlik ve devinimsizlik olarak hissedersiniz. Siz Tezahür-Etmemiş-

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

Olan ile tezahür etmiş olan arasında, Tanrı ile dünya arasında bir köprü haline gelirsiniz.

Bu bizim aydınlanma dediğimiz, Kaynağa bağlanma halidir.

İÇİNİZDE DERİN BİR BİÇİMDE KÖKLENİN

Bunun anahtarı içsel bedeninizle kalıcı bir bağlantı içinde bulunmak, onu her zaman hissetmektir. Bu hızla derinleşecek ve yaşamınızı dönüşüme uğratacaktır. Bilincinizi içsel bedene daha fazla yönelttiğinizde, onun titreşim frekansı daha çok yükselecektir, bu bir elektrik düğmesini çevirip akımı artırdığınızda loş bir ışığın daha parlak hale gelmesine benzer. Bu yüksek enerji düzeyinde, olumsuzluk artık sizi etkileyemez, ve böylece yaşamınıza bu daha yüksek frekansı yansıtan yeni koşulları çekersiniz.

Eğer dikkatinizi bedende mümkün olduğunca çok tutarsanız, Şimdi'de demirlemiş olursunuz. Böylece kendinizi dış dünyada kaybetmez, kendinizi zihninizde kaybetmezsiniz. Düşünceler ve duygular, korkular ve arzular hâlâ belli bir dereceye kadar orada bulunabilir, ama sizi ele geçirip yönetemezler.

LÜTFEN, ŞU ANDA DİKKATİNİZİN NEREDE BULLUNDUĞUNU İNCELEYİN. Siz şu anda bir kitapta bu sözleri okuyorsunuz. Dikkatinizin odağı budur. Ayrıca, çevrenizdeki şeylerin, diğer insanların vs. de göreceli olarak farkındasınız.

Dahası, burada okuduğunuz şeyle ilgili bir zihinsel faaliyet, bir zihinsel yorum da olabilir.

Ancak, tüm bunların *tüm* dikkatinizi mas-etmesine gerek yoktur. Aynı zamanda içsel bedeninizle temasta olup olamayacağınızı görün. Dikkatinizin bir bölümünü içinizde tutun. Onun tümüyle dışarı akmasına izin vermeyin. Tüm bedeninizi, tek bir enerji alanı olarak, içten doğru hissedin. Bu tüm bedeninizle dinliyor ya da okuyor olmanız gibidir. Lütfen, gelecek günlerde ve haftalarda bunu uygulayın.

Tüm dikkatinizi zihne ve dış dünyaya vermeyin. Elbette yaptığınız şey üzerinde odaklanın, ama aynı zamanda mümkün olan her an içsel bedeni de hissedin. İçinizde köklenmiş halde kalın. Sonra bunun bilinç halinizi ve yaptığınız şeyin niteliğini, kalitesini nasıl değiştirdiğini gözlemleyin.

Lütfen, söylediklerimi öylece kabul ya da ret etmeyin. Onları sınavın.

* * *

BAĞIŞIKLIK SİSTEMİNİ GÜÇLENDİRMEK

Bağışıklık sisteminizi güçlendirme ihtiyacı duyduğunuzda yapabileceğiniz basit ama güçlü bir şifa meditasyonu vardır. O özellikle bir hastalığın ilk belirtilerini hissettiğinizde yapılırsa etkili olur, ama eğer onu sık aralıklarla ve yoğun bir odaklanmayla yaparsanız ilerle-

Şimdi'nin Çücü - Zlygufama

miş hastalıklarda da işe yarar. O ayrıca enerji alanınızı karıştıran herhangi bir olumsuzluk formunu da etkisiz kılabilir.

Ancak, o anbean bedende bulunma uygulamasının yerine geçirilebilecek bir şey değildir; aksi takdirde, onun etkisi geçici olacaktır. İşte bu meditasyon:

BİRKAÇ DAKİKA BOŞ KALDIĞINIZDA, ve özellikle gece uykuya dalmadan önce son şey, ve sabah yataktan kalkmadan önce ilk şey olarak, bedeninizi bilinçle "doldurun." Gözlerinizi kapayın. Sırt üstü uzanın. Önce dikkatinizi bedeninizin değişik bölümlerinde, ellerinizde, ayaklarınızda, kollarınızda, bacaklarınızda, karnınızda, göğsünüzde, başınızda vs. odaklayın. Yaşam enerjisini bu bölümlerin içinde mümkün olduğunca yoğun bir biçimde hissedin. Her bölüm üzerinde en az on-beş saniye kadar odaklanın.

Sonra dikkatinizi bedeninizde, ayaklardan başa, baştan ayaklara birkaç kez bir dalga gibi dolaştırın. Bunun sadece bir dakikanızı alması gerekir. Bundan sonra, içsel bedeninizi bir bütün olarak, tek bir enerji alanı olarak hissedin. Birkaç dakika kadar bu hissi sürdürün.

Bu zaman esnasında yoğun bir biçimde mevcut olun, bedeninizin her hücresinde mevcut olun.

Eğer zihin ara sıra dikkatinizi bedenden çekmeyi başarır ve siz kendinizi bir düşüncede kaybederseniz al-dırmayın. Bunun olduğunu fark eder etmez, dikkatinizi yine içsel bedene yöneltin.

* * *

ZİHNİN YARATICI KULLANIMI

Eğer zihninizi belli bir amaçla kullanmamız gerekiyorsa, onu içsel bedeninizle birlikte kullanın. Ancak düşünce olmadan bilinçli olabiliyorsanız zihninizi yaratıcı bir biçimde kullanabilirsiniz, ve bu hal içine en kolay bedeniniz vasıtasıyla girebilirsiniz.

HER NE ZAMAN BİR YANITA, BİR ÇÖZÜME, YA DA YARATICI BİR FİKRE İHTİYAÇ DUYARSA, dikkatinizi içsel enerji alanınızda odaklayarak bir süre için düşünmeyi bırakın. Sessizliğin farkında olun.

Yeniden düşünmeye başladığınızda, bu taze ve yaratıcı bir düşünme olacaktır. Herhangi bir düşünce faaliyeti içindeyken, birkaç dakikada bir düşünme ile içsel dinleme, içsel sessizlik arasında gidip gelmeyi bir alışkanlık haline getirin.

Yani, sadece kafanızla değil, tüm bedeninizle düşünün.

* * *

NEFESİN SİZİ BEDENE SOKMASINA İZİN VERİN

İçsel bedenle temas kurmakta zorlandığınız anlarda, önce nefes alıp verişiniz üzerinde odaklanmanız genelde daha kolay olur. Kendi başına güçlü bir meditasyon olan bilinçli nefes alıp verme sizi yavaş yavaş bedenle temasa sokacaktır.

O BEDENİNİZE GİRİP ÇIKARKEN, NEFESİ DİKKATİNİZLE TAKİP EDİN. Her nefes alıp verişte karnınızın hafifçe genişleyip büzüldüğünü hissedin.

Eğer gözünüzde canlandırmayı kolay buluyorsanız, gözlerinizi kapayın, ışıkla kuşatıldığınızı ya da ısıldayan bir maddeye, bir bilinç denizine gömüldüğünüzü görün. Sonra bu ışı-ğ-ı nefes alırken içinize çekin. Bu ısıldayan maddenin bedeninizi doldurduğunu ve onu da ısıldar hale getirdiğini hissedin.

Sonra yavaş yavaş bu his üzerinde daha çok odaklanın. Bu sırada hiçbir görsel imgeye bağlanmayın. Şimdi siz artık bedeninizdesiniz. Siz Şimdi'nin gücüne eriştiniz.

İKİNCİ KISIM

SPIRİTÜEL UYGULAMA OLARAK İLİŞKİLER

Sevgi bir Var'lık halidir.

Sevginiz dışarıda değil, içinizin derinliklerindedir.

Siz onu asla yitiremezsiniz, ve o sizi terk edemez.

O bir başka bedene, bir dışsal forma bağlı değildir.

BÖLÜM 6

ACI BEDENİNİ YOK ETMEK

İnsanın çektiği acının büyük bölümü gereksizdir. O, gözlemlenmeyen zihin yaşamınızı yönettiği sürece kendi-yarattığınız bir şeydir. Şimdi yarattığınız acı daima, olanı kabullenmemekten, olana bilinçsiz bir biçimde direnmekten kaynaklanır.

Düşünce düzeyinde, direnme bir yargı biçimidir. Duygusal düzeyde, o bir olumsuzluk biçimidir. Acının yoğunluğu şimdiki âna karşı direnmenin derecesine bağlıdır, ve bu da zihninizle ne kadar güçlü bir biçimde özdeşleştiğinize bağlıdır. Zihin daima Şimdi'yi yadsımaya ve ondan kaçmaya çalışır.

Bir başka deyişle, zihninizle ne kadar çok özdeşleşirseniz, o kadar çok acı çekersiniz. Ya da onu şöyle koyabiliriz: Şimdi'yi ne kadar çok onurlandırır ve kabul ederseniz, acıdan, ıstıraptan -ve egosal zihinden- o kadar çok kurtulursunuz.

Bazı spiritüel öğretiler tüm acının aslında bir illüzyon olduğunu söyler, ve bu gerçektir. Burada mesele şudur: Bu sizin için gerçek midir? Salt inanç onu gerçek kılmaz. Siz yaşamınızın geriye kalan kısmında acı çekip, bir yandan da onun bir illüzyon olduğunu söyle-

Şimdi'nin gücü - İlyguCama

yip durmak istiyor musunuz? Bu sizi acıdan kurtarır mı? Burada bizi ilgilendiren şey sizin bu gerçeği nasıl *gerçekleştirebileceğiniz*, onu kendi deneyiminizde nasıl gerçek kılabilceğinizde.

Siz zihninizle özdeşleştiğiniz sürece, ya da spiritüel bir deyişle, bilinçsiz olduğunuz sürece acı kaçınılmazdır. Ben burada, aslında, fiziksel acının ve hastalığın da ana nedeni olan duygusal acıdan söz ediyorum. İçerleme, nefret, kendine-acıma, suçluluk duygusu, öfke, depresyon, kıskançlık, ve en hafif sinirlenme bile bir acı biçimidir. Ve her haz ya da duygusal yükseklik, içinde -ayrılmaz zıddı olan ve zamanla tezahür edecek olan- acının tohumunu taşır.

"Kafayı bulmak" için uyuşturucu kullanmış olan herkes o sırada duyulan yüksek hazzın eninde sonunda düşük bir hale dönüşeceğini, hazzın bir biçimde acıya dönüşeceğini bilir. Birçok insan ayrıca kendi deneyiminden yakın-mahrem bir ilişkinin nasıl kolayca ve hızla bir haz kaynağı olmaktan çıkıp bir acı kaynağına dönüşebileceğini bilir. Daha yüksek bir perspektiften görüldüğünde, olumlu ve olumsuz kutuplar aynı paranın iki yüzüdür, her ikisi de altta yatan ve zihinle özdeşleşmiş egosal bilinç halinden ayrılmaz acının birer parçasıdır.

Acınızın iki düzeyi vardır: şimdi yarattığınız acı, ve geçmişten gelen ve hâlâ zihninizde ve bedeninizde yaşayan acı.

Siz Şimdi'nin gücüne erişemediğiniz sürece, deneyimlediğiniz her duygusal acı geride içinizde yaşamayı sürdüren bir acı kalıntısı bırakır. O zaten orada bulunan

geçmişin acısıyla birleşir, ve zihninize ve bedeninize yerleşir. Buna, elbette, çocukluğunuzda çektiğiniz, içine doğduğunuz dünyanın bilinçsizliğinin neden olduğu acı da dahildir.

Bu birikmiş acı, bedeninizi ve zihninizi işgal eden olumsuz bir enerji alanıdır. Eğer onu kendi başına bir varlık, görünmez bir varlık olarak görürseniz, gerçeğe çok yaklaşmış olursunuz. O duygusal acı-bedenidir.

Acı bedeni iki tarzda var olur: uykuda ve aktif. Bir acı-bedeni zamanın yüzde doksanında uykuda olabilir; ancak, o derin bir biçimde mutsuz bir insanda yüzde yüze kadar aktif olabilir. Bazı insanlar neredeyse tamamen acı-bedeniyle yaşarken, diğerleri onu sadece yakın ilişkilerde, ya da geçmişteki kayıp ve terk edilmeye, fiziksel ve duygusal yaralara bağlı durumlarda deneyimleyebilirler.

Özellikle eğer o geçmişinizden kaynaklanan bir acı kalıbıyla rezonanstaysa, onu her şey aktive edebilir. O uyku aşamasından uyanmaya hazır olduğunda, bir düşünce, ya da size yakın biri tarafından söylenen masum bir söz bile onu aktive edebilir.

ACI BEDENİYLE ÖZDEŞLEŞMEYİ KIRMAK

ACI-BEDENİ ONU DİREKT OLARAK GÖZLEMLEMENİZİ ve onun ne olduğunu görmenizi istemez. Onu gözlemlediğiniz, onun içinizdeki enerji alanını hissettiğiniz, ve dikkatinizi ona yönelt-

Şimdi'nin Çücü - Zygutama

tiğiniz anda, bu özdeşleşme kırılır. Böylece daha yüksek bir bilinç boyutu gelir. Ben ona *anda mevcudiyet* derim. Siz şimdi acı-bedeninin tanığı ya da izleyicisisinizdir. Bu onun artık sizi "sizmiş gibi görünerek" kullanamayacağı, ve kendisini sizin vasıtanızla tekrar dolduramayacağı anlamına gelir. Siz kendi en içteki gücünüzü bulmuşsunuzdur.

Bazı acı-bedenleri, örneğin sızlanıp duran bir çocuk gibi, sevimsiz ama nispeten zararsızdır. Diğerleri ise acımasız ve yıkıcı canavarlardır. Bazıları fiziksel olarak, birçoğu da duygusal olarak şiddetlidir. Bazıları çevrenizde bulunan ya da size yakın olan insanlara saldırırken, diğerleri size, yani evsahiplerine saldırabilir. O zaman yaşamınızla ilgili düşünceleriniz ve hisleriniz derin bir biçimde olumsuz ve kendini-yıkıcı hale gelir. Hastalıklar ve kazalar çoğunlukla bu şekilde yaratılır. Bazı acı-bedenleri evsahiplerini intihara bile sürükler.

Siz bir insanı tanıdığınızı düşünürken ve birden bu yabancı, iğrenç yaratıkla ilk kez yüz yüze geldiğinizde, büyük bir şok yaşarsınız. Ancak, bunu kendinizde gözlemlemeniz bir başkasında gözlemlemenizden daha önemlidir.

KENDİNİZDE, HER NE ŞEKİLDE OLURSA OLSUN, HERHANGİ BİR MUTSUZLUK BELİRTİSİNİ GÖZLEMLEYİN, o uyanan acı-bedeni olabilir. Bu sinirlenme, sabırsızlık, sıkıntılı bir ruh hali, incitme arzusu, öfke, hiddet, depresyon, ilişkiniz-

de bir dram yaratma ihtiyacı vs. olabilir. O uyku halinden uyandığı anda onu yakalayın.

Acı-bedeni, var olan diğer her varlık gibi, varlığını sürdürmek ister, ve ancak sizin onunla bilinçsizce özdeşleşmenizi sağlayabilirse varlığını sürdürebilir. O sonra ayaklanıp sizi ele geçirebilir, "siz olur" ve sizin vasitanızla yaşar.

Onun sizin vasitanızla "beslenmeye" ihtiyacı vardır. O kendi türündeki enerjiyle rezonansa giren her türlü deneyimle beslenecektir; bu daha fazla acı yaratan herhangi bir şey -öfke, yıkıcılık, nefret, üzüntü, duygusal dram, şiddet, hatta hastalık- olabilir. Böylece acı-bedeni, sizi ele geçirdiğinde, yaşamınızda kendi enerji frekansını geri yansıtan, beslenebileceği bir durum yaratacaktır. Acı sadece acıyla beslenebilir. Acı sevinçle beslenemez. O sevinci gerçekten sindirilemez bulur.

Bir kez acı-bedeni sizi ele geçirdiğinde, siz daha fazla acı istersiniz. Siz bir kurban ya da kurban-edene haline gelirsiniz. Acı vermek, ya da acı çekmek istersiniz, veya her ikisini birden istersiniz. İkisi arasında aslında çok fark yoktur. Elbette, siz bunun farkında değilsinizdir, ve acı istemediğinizi hararetle iddia edeceksinizdir. Ama, yakından baktığınızda, düşünce ve davranış biçiminizin acıyı -kendiniz ve başkaları için- sürdüreceği şekilde olduğunu göreceksiniz. Eğer bunun gerçekten bilincinde olsaydınız, bu kalıp yok olup giderdi, çünkü daha fazla acı istemek deliliktir, ve hiç kimse bilinçli olarak deli değildir.

Şimdi'tin ÇÜcÜ -İlyguCama

Egonun karanlık bir gölgesi olan acı-bedeni aslında bilincinizin ışığından korkar. O keşfedilmekten korkar. Onun varlığını sürdürmesi sizin onunla bilinçsizce özdeşleşmenize, ve içinde yaşayan acıyla yüzleşmekten bilinçsizce korkmanıza bağlıdır. Ama, **eğer** onunla yüzleşmezseniz, **eğer** bilincinizin ışığını acıya yöneltmezseniz, onu tekrar tekrar yaşamaya zorlanırsınız.

Acı-bedeni size bakmaya dayanamayacağınız tehlikeli bir canavar gibi görünebilir, ama sizi temin ederim ki, o sizin mevcudiyetinizin gücüne galip gelemeyecek asılsız bir hayalettir.

SİZ ÖZDEŞLEŞMEYİ KIRMAYA BAŞLAYIP, İZLEYİCİ HALİNE GELDİĞİNİZDE, acı-bedeni bir süre daha işlemeye devam edip sizi onunla tekrar özdeşleşmeniz için kandırmaya çalışacaktır. Sizin artık onunla özdeşleşerek ona enerji vermenize rağmen, o -artık itilmese de bir süre dönmeyi sürdürecektir olan bir çıkırık gibi- belli bir devingenliğe sahiptir. Bu aşamada, o bedenin değişik yerlerinde ağrılar ve acılar da yaratabilir, ama bunlar kalıcı değildir.

Orada mevcut olun, bilinçli kaim. İçsel alanınızın daima-tetik ve uyanık koruyucusu olun. Sizin acı-bedenini direkt olarak izleyebilecek ve onun enerjisini hissedebilecek kadar orada mevcut olmanız gerekir. O zaman o sizin düşünüşünüzü kontrol edemez.

Düşünüşünüz acı-bedeninin enerji alanına uyum-

landığı anda, siz onunla özdeşleşir ve onu yine düşüncelerinizle besliyor olursunuz. Örneğin, eğer öfke acı-bedeninin hâkim enerji titreşimiye ve siz öfkeli düşünceler düşünüyor, birinin size yapmış olduğu şey ya da sizin ona ne yapacağınız üzerinde duruyorsanız, o zaman siz bilinçsiz hale gelmişsinizdir, ve acı-bedeni "siz" haline gelmiştir. Öfkenin olduğu her yerde, daima altta yatan bir acı vardır.

Ya da karanlık bir ruh hali üzerinize çöküp de, siz olumsuz bir zihin-kalıbına girmeye ve yaşamınızın ne kadar berbat olduğunu düşünmeye başladığınızda, düşünüşünüz acı-bedenine uyumlanmış, ve siz bilinçsiz, ve acı-bedeninin saldırısına açık hale gelmiş olursunuz.

Burada ben "bilinçsiz" sözcüğünü bir zihinsel ya da duygusal kalıpla özdeşleşme anlamında kullanıyorum. O izleyici'nin tümüyle yokluğu anlamına gelir.

ISTIRABI BİLİNCE DÖNÜŞTÜRMEK

Sürdürülen bilinçli dikkat acı-bedeni ile düşünce süreçleriniz arasındaki bağı koparır ve değişim-dönüşüm sürecini başlatır. Bu, acının bilincinizin ateşinin yakıtı haline gelmesi gibidir, o zaman o daha parlak bir biçimde yanar.

Bu kadim simya sanatının ezoterik anlamıdır: bu, adi metalin altına, ıstırabın bilince dönüştürülmesidir. Böylece, içsel bölünme şifa bulur, ve siz tekrar bütün hale gelirsiniz. O zaman size düşen sorumluluk daha fazla acı yaratmamaktır.

DİKKATİNİZİ İÇİNİZDEKİ HİSTE ODAKLAYIN.

Onun acı-bedeni olduğunu bilin. Onun orada olduğunu kabul edin. Onun hakkında *düşünmeyin*, hissetmenin düşünmeye dönüşmesine izin vermeyin. Yargılamayın ya da analiz etmeyin. Ondan kendinize bir kimlik yaratmayın. Orada mevcut kaim, ve içinizde olup bitenin gözlemcisi olmayı sürdürün.

Sadece duygusal acının değil, ama aynı zamanda "gözlemleyenin," sessiz izleyicinin de farkında olun. Bu, Şimdi'nin gücü, kendi bilinçli mevcudiyetinizin gücüdür. Sonra neler olduğunu görün.

ACI-BEDENİYLE EGO ÖZDEŞLEŞMESİ

Az önce tarif ettiğim süreç, çok derin bir biçimde güçlü, ancak basit bir süreçtir. O bir çocuğa bile öğretilir, ve inşallah bir gün çocukların okulda öğrendikleri ilk şeylerden biri olacaktır. Bir kez siz içinizde olup bitenin izleyicisi olarak orada mevcut olma temel prensibini anladığınızda -ve onu deneyimleyerek "anladığınızda"- en etkili değişim-dönüşüm vasıtası hizmetinizde olur.

Bu, acıyla özdeşleşmeyi kırma sürecinde yoğun bir içsel dirençle karşılaşabileceğinizi yadsımak değildir. Özellikle eğer yaşamınızın büyük bölümünü duygusal acı-bedeninizle özdeşleşerek geçirmişseniz ve benlik duygunuzun bütünü ya da büyük bir bölümü ona yatı-

rım yapmışsa böyle bir dirençle karşılaşabilirsiniz. Bu özdeşleşme ve yatırım sizin acı-bedeninizden mutsuz bir benlik yaratmış, ve bu zihin-ürünü kurgunun gerçek siz olduğuna inanmış olduğunuz anlamına gelir. Bu durumda, kimliğinizi yitirme konusundaki bilinçsiz korku bu özdeşleşmenin kırılmasına karşı güçlü bir direnç yaratacaktır. Bir başka deyişle, siz bilinmeyene bir sıçrama yapıp, aşına olduğunuz mutsuz benliği yitirmeyi göze almaktansa, acı içinde olmayı -acı-bedeni olmayı-tercih edebilirsiniz.

KENDİ İÇİNİZDEKİ DİRENCİ GÖZLEMLEYİN. Acınıza bağlılığınızı gözlemleyin Çok uyanık olun. Mutsuz olmaktan aldığınız garip zevki gözlemleyin. Onun hakkında konuşma ya da onu düşünme dürtüsünü, içinizden gelen bu zorlayıcı hissi gözlemleyin. Eğer bu direnci bilinçli hale getirirseniz o ortadan kalkacaktır.

O zaman dikkatinizi acı-bedenine yöneltebilir, orada tanık olarak mevcut olabilir, ve böylece onun değişim-dönüşümünü başlatabilirsiniz.

Bunu sadece *siz* yapabilirsiniz. Hiç kimse onu sizin için yapamaz. Ama, eğer gerçekten bilinçli birini bulabilecek kadar şanslıysanız, eğer o insanla birlikte olabilir ve ona mevcudiyet hali içinde katılabilirseniz, bu yararlı olabilir ve süreci hızlandırabilir. Bu yolla, sizin kendi ışığınız hızla güçlenecektir.

Bir odun hararetle yanan bir başka odunun yanına

Şimdi'nin Çücü - Ilygu Cama

konduğunda, ve bir süre sonra onlar tekrar birbirlerinden ayrıldıklarında, birinci odun çok daha büyük bir hararetle yanıyor olacaktır. Ne de olsa, bu aynı ateştir. Böyle bir ateş olmak bir spiritüel öğretmenin işlevlerinden biridir. Bazı terapistler de, eğer zihin düzeyini aşmışlarsa ve sizinle çalışırken yoğun bir bilinçli mevcudiyet halini yaratıp sürdürebiliyorlarsa, bu işlevi yerine getirebilirler.

Hatırlanacak ilk şey şudur: Kendinize acıdan bir kimlik oluşturduğunuz sürece, ondan kurtulamazsınız. Benlik duygunuzun bir bölümü duygusal acınıza yatırım yaptığı sürece, siz o acıyı şifalandırmak için yaptığınız her girişime bilinçsiz olarak direnecek ya da onu engelleyeceksinizdir.

Neden? Nedeni çok basittir, acı sizin asli bir parçanız haline geldiğinden, kendinizi eksiksiz bir biçimde korumak istersiniz. Bu bilinçsiz bir süreçtir, ve onun üstesinden gelmenin tek yolu onu bilinçli hale getirmektir.

...

MEVCUDİYETİNİZİN GÜCÜ

ACINIZA BAĞU OLDUĞUNUZU ya da daha önce öyle olduğunuzu birden görmek gerçekten şok edici bir idrak olabilir. Siz bunu idrak ettiğiniz anda, bu bağı da koparırsınız.

Acı-bedeni bir varlık gibi sizin içinize geçici olarak yerleşmiş bir enerji alanıdır. O kapana kısılmış ya-

şam enerjisidir, o artık akmayan enerjidir.

Kuşkusuz, acı-bedeni geçmişte vuku bulmuş belli şeylerden ötürü oradadır. O sizin içinizde yaşayan geçmiştir, ve eğer onunla özdeşleşirseniz, geçmişle özdeşleşmiş olursunuz. Bir kurban kimliği geçmişin şimdi' den daha güçlü olduğu inancıdır, ki bu gerçeğin tam tersidir. O, diğer insanların ve onların size yapmış oldukları şeylerin sizin şimdi kim olduğunuzdan, duygusal acınızdan ya da gerçek benliğiniz olamamanızdan sorumlu oldukları inancıdır.

Gerçek şu ki, var olan tek güç bu anda bulunur: O sizin mevcudiyetinizin gücüdür. Bir kez bunu bildiğinizde, şimdi içsel alanınızdan -başka kimsenin değil- *sizin* sorumlu olduğunuzu ve geçmişin Şimdi'nin gücüne üstün gelemeyeceğini de idrak edersiniz.

Bilinçsizlik onu yaratır; bilinç onu kendisine, yani bilince dönüştürür. Aziz Petrus bu evrensel prensibi çok güzel bir biçimde ifade etmiştir: "Her şey ışığa maruz kaldığında ortaya çıkar ve ışığa maruz kalan her şey ışık haline gelir."

Siz nasıl karanlıkla savaşırsanız, acı-bedeniyle de savaşırsınız. Bunu yapmaya çalışmak içsel çatışma ve daha fazla acı yaratır. Onu izlemek, gözlemlemek yeterlidir. Onu izlemek, onu o anda *olanın* bir parçası olarak kabul etmek anlamına gelir.

BÖLÜM 7

BAĞIMLILIK İLİŞKİLERİNDEN AYDINLANMIŞ İLİŞKİLERE

SEVGİ / NEFRET İLİŞKİLERİ

Siz mevcudiyet bilinç frekansına girmedikçe, tüm ilişkiler, özellikle yakın ilişkiler derin bir biçimde kusurlu ve nihai olarak bozuk-işlevli olur. Onlar -örneğin, "aşık olduğunuzda"- bir süre kusursuz görünebilir ama, değişmez bir biçimde, tartışmalar, çatışmalar, doyumsuzluk ve duygusal, hatta fiziksel şiddet giderek artan bir sıklıkta meydana geldiğinde bu görünüşteki kusursuzluk bozulur.

Öyle görünüyor ki, "sevgi ilişkilerinin" çoğu çok geçmeden sevgi/nefret ilişkilerine dönüşür. O zaman sevgi en ufak bir darbeye vahşi bir saldırıya, düşmanlık hissine ya da sevgisizliğe dönüşebilir. Bu normal bir durum olarak görülür.

Eğer ilişkilerinizde hem "sevgiyi," hem de sevginin zıddını -saldırıcı, duygusal şiddet vs.- yaşıyorsanız, o zaman büyük olasılıkla, ego bağıllığını ve bağımlılık yaratan yapışmayı sevgiyle kanştırıyorsunuzdur. Siz partnerinizi bir an sevip de bir sonraki an ona

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

saldıramazsınız. Gerçek sevginin bir zıddı, bir karşıtı yoktur. Eğer sizin "sevginizin" bir karşıtı varsa, o zaman o sevgi değil, egonun daha tam ve daha derin bir benlik duygusu için duyduğu güçlü ihtiyaçtır, ve diğer insan bu ihtiyacı geçici bir süre için karşılar. O egonun kurtuluşun yerine geçirdiği şeydir, ve kısa bir süre için kurtuluş duygusu verir.

Ancak bir nokta gelir, partneriniz sizin (daha doğrusu, egonuzun) ihtiyaçlarınızı karşılamayacak şekilde davranır. Egosal bilincin asli bir parçası olan, ama "sevgi ilişkisi" tarafından örtülmüş olan korku, acı ve yoksunluk hisleri böylece tekrar ortaya çıkar.

Diğer her bağımlılıkta olduğu gibi, uyuşturucu bulduğunuzda siz yükseklerde uçarsınız, ama değişmez bir biçimde, bir zaman gelir, artık uyuşturucu işe yaramaz olur.

O acı verici hisler yeniden ortaya çıktığında, onları eskisinden de daha güçlü bir biçimde hissedersiniz, ve dahası, şimdi partnerinizi bu hislerin *nedeni* olarak algılersınız. Bu o hisleri dışa projekte ettiğiniz ve diğer kişiye acınızın bir parçası olan vahşi bir şiddetle saldırduğunuz anlamına gelir.

Bu saldırın partnerinizin kendi acısını uyandırabilir, ve o da size karşı saldırıda bulunabilir. Bu noktada ego hâlâ, bilinçsiz bir biçimde, saldırısının ya da kurnazca yönlendirme girişimlerinin partnerinizin davranışını değiştirmesini sağlayacak yeterli bir ceza olacağını ummaktadır, böylece o bu insanı yine acınızı örtmek için kullanabilecektir.

Her bağımlılık kendi acınızla yüzleşip onu aşmayı

bilinçsiz olarak reddetmekten kaynaklanır. Her bağımlılık acıyla başlayıp acıyla biter. Bağımlı olduğunuz madde her ne ise -bu alkol, yemek, yasal ya da yasadışı uyuşturucular, veya bir kişi olabilir- siz acınızı örtmek için bir şeyi ya da birini kullanmaktasmızdır.

İşte bu yüzden, başlangıçtaki mutluluk ve esrime duygusu geçtikten sonra aşk ilişkilerinde bu kadar çok mutsuzluk ve acı yaşanır. Acı ve mutsuzluğa neden olan bu ilişkiler değildir. Onlar sizin içinizde zaten bulunan acı ve mutsuzluğu ortaya çıkarır. Her bağımlılık bunu yapar. Her bağımlılık artık sizin işinize yaramadığı bir noktaya erişir; o zaman acıyı her zamankinden daha yoğun bir biçimde hissedersiniz.

Çoğu insanın daima şimdiki andan kaçmaya çalışıp kurtuluşu gelecekte aramasının bir nedeni budur. Eğer onlar dikkatlerini Şimdi'de odaklasalardı karşılaşılabilecekleri ilk şey kendi acılarıdır, ve onların korktukları şey de budur. Ah, onlar Şimdi'de geçmişi ve onun acısını ortadan kaldıran mevcudiyet gücüne, illüzyonu yok eden realiteye erişmenin ne kadar kolay olduğunu bir bilebilselerdi. Onlar kendi realitelerine ne kadar yakın olduklarını, Tann'ya ne kadar yakın olduklarını bir bilebilselerdi...

Acıdan kaçınmak için ilişkilerden kaçınmak da bir çözüm değildir. Acı yine de oradadır. Üç yıl boyunca ıssız bir adada yaşamak ya da odanıza kapanmak yerine, aynı süre içinde üç başansız ilişki yaşamak sizi uyanmaya daha çok zorlayabilir. Ama, yalnızlığınıza yoğun bir mevcudiyet getirebilerseniz, bu da işe yarayacaktır.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

BAĞIMLILIK İLİŞKİLERİNDEN AYDINLANMIŞ İLİŞKİLERE

İSTER YALNIZ, İSTER BİR PARTNERLE BİRLİKTE YAŞIYOR OLUN, anahtar budur: Dikkatinizi daha da derin bir biçimde Şimdi'ye vererek orada mevcut olmak ve bu mevcudiyeti yoğunlaştırmak.

Sevginin gelişebilmesi için, mevcudiyetinizin ışığının yeterince güçlü olması gerekir ki artık "düşünen" ya da acı-bedeni tarafından ele geçirilmeyin ve onları kendiniz sanmayın.

Kendinizi düşünen'in altındaki Var'lık, zihinsel gürültünün altındaki sessizlik, acının altındaki sevgi ve sevinç olarak tanıyıp bilmek özgürlüktür, kurtuluştur, aydınlanmadır.

Acı-bedeni ile özdeşleşmeyi bırakmak acıya mevcudiyet getirmek ve böylece onu dönüşüme uğratmaktır. Düşünme ile özdeşleşmeyi bırakmak, düşüncelerinizin ve davranışınızın, özellikle de zihninizin tekrarlanan kalıplarının ve egonun oynadığı rollerin sessiz izleyicisi olmaktır.

Eğer siz ona "benlik" yatırımı yapmayı, onu "benliğiniz" sanmayı bırakırsanız, zihin zorlayıcı niteliğini yitirir, ki bu zorlayıcı nitelik temelde yargılamaya zorlanma, ve böylece *olana* direnmedir, ve bu da çatışma, dram ve yeni acı yaratır. Aslında, bu yargılamayı *olanı* kabullenme yoluyla bıraktığınız anda, zihninizden özgürleşirsiniz. Böylece sevgiye, sevince, huzura yer açarsınız.

ÖNCE KENDİNİZİ YARGILAMAYI BIRAKIRSINIZ, sonra da partnerinizi. Bir ilişkide değişim için en büyük katalizör partnerinizi, yargılama ve herhangi bir biçimde değiştirme ihtiyacı duymadan, olduğu gibi kabul etmektir.

Bu sizi hemen egonun ötesine götürür. Tüm zihin oyunları ve bağımlılıktan kaynaklanan tüm yapışma o zaman sona erer. Artık ortada hiçbir kurban ya da kurban edilen, hiçbir suçlayan ya da suçlanan yoktur.

Bu ayrıca tüm karşılıklı-bağımlılığın, bir başkasının bilinçsiz kalıbına çekilip böylece onun sürdürülmesini sağlamanın da sonudur. O zaman siz ya -sevgiyle- ayrılırsınız, ya da birlikte Şimdi'ye -Var'lığa- giderek daha derin bir biçimde girersiniz. Bu, bu kadar basit olabilir mi? Evet, bu, bu kadar basittir.

Sevgi bir Var'lık halidir. Sevginiz dışarıda değil, içinizin derinliklerindedir. Siz onu asla yitiremezsiniz, ve o sizi terk edemez. O bir başka bedene, bir dışsal forma bağlı değildir.

MEVCUDİYETİNİZİN SESSİZLİĞİ İÇİNDE, siz kendi formsuz ve sonsuz realitenizi fiziksel formunuza yaşam veren tezahür-etmemiş-yaşam olarak hissedebilirsiniz. O zaman aynı yaşamı diğer her insanın ve yaratığın içinin derinliklerinde hissedebilirsiniz. Siz form ve ayrılık perdesinin ötesine bakarsınız. Bu bir'liğin idrakidir. Bu sevgidir.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

Kısa sevgi anlarının yaşanması mümkün olsa da, siz zihinle özdeşleşmekten kalıcı bir biçimde kurtulmadıkça ve mevcudiyetiniz acı-bedenini ortadan kaldıracak kadar yeterince yoğun olmadıkça, ya da siz en azından izleyici olarak orada mevcut olmadıkça sevgi gelişip çiçek açamaz. Ancak bunları yapabildiğinizde, acı-bedeni sizi ele geçirip sevgiyi yok edemez.

SPIRİTÜEL UYGULAMA OLARAK İLİŞKİLER

İnsanlar giderek zihinleriyle daha çok özdeşleşirken, çoğu ilişki Var'lıkta köklenmediğinden bir acı kaynağına dönüşmekte ve onlara sorunlar ve çatışma hâkim olmaktadır.

Eğer ilişkiler -bu zamanda yaptıkları gibi- egosal zihin kalıplarını güçlendirip büyütüyor ve acı-bedenini aktive ediyorlarsa, neden bu olgudan kaçmaya çalışmaktansa onu kabul etmeyelim? İlişkilerden kaçınmak ya da -sorunlarımıza bir çözüm, veya doyum bulma vasıtası olarak- ideal bir eşin hayaletinin peşinden koşmak yerine, neden bu olguyla işbirliği yapmayalım?

Olguların kabul ve tasdik edilmesiyle birlikte onlardan bir dereceye kadar özgürleşme de gelir.

Örneğin, siz uyumsuzluk bulunduğunu *bildiğinizde* ve bu "bilishi" barındırdığınızda, bilişiniz yoluyla yeni bir etken devreye girer, ve bu durumda uyumsuzluk değişmeden kalamaz.

SİZ HUZUR İÇİNDE OLMADIĞINIZI BİLDİĞİNİZDE, bilişiniz huzursuzluğunuzu sevecen ve yumuşak bir kucaklayışla saran sessiz bir alan yaratır ve sonra bu huzursuzluğu huzura dönüştürür.

İçsel değişim-dönüşüm söz konusu olduğunda, sizin onunla ilgili olarak *yapabileceğiniz* bir şey yoktur. Siz kendinizi dönüşüme uğratamazsınız, ve siz kesinlikle partnerinizi ya da bir başka insanı dönüşüme uğratamazsınız. Sizin *yapabileceğiniz* tek şey değişim-dönüşümün meydana gelebileceği, inayet ve sevginin girebileceği bir alan, bir boşluk yaratmaktır.

Öyleyse ilişkiniz yürümediğinde, o sizin ve partnerinizin içindeki "deliliği" ortaya çıkardığında, buna memnun olun. Bilinçsiz olan ışığa çıkarılmıştır. Bu bir kurtuluş fırsatıdır.

HER AN O ANIN, ÖZELLİKLE İÇSEL HALİNİZİN BİLİŞİNİ BARINDIRIN. Eğer öfke varsa öfkenin olduğunu *bilin*. Eğer kıskançlık, savunmacılık, tartışma dürtüsü, haklı olma ihtiyacı, sevgi ve ilgi talep eden bir içsel çocuk, ya da herhangi bir duygusal acı varsa, o her neyse, o anın realitesini *bilin* ve bu bilişi tutun.

İlişki o zaman sizin *sadhana'nız*, yani spiritüel uygulamanız haline gelir. Eğer partnerinizde bilinçsiz

Şimdi'nin Çücü - Ziyafama

davranış gözlemlerseniz, onu bilişinizin sevecen kucaklayışı içinde tutun ki tepki göstermeyesiniz.

Bilinçsizlik ve biliş uzun süre birlikte var olamaz; biliş bilinçsizliği sergileyen kişide değil de sadece diğer kişide bulunsa bile bu böyledir. Düşmanlığın ve saldırının ardında yatan enerji formu sevginin mevcudiyetini kesinlikle dayanılmaz bulur. Siz sadece partnerinizin bilinçsizliğine tepki gösterdiğinizde bile, kendiniz bilinçsiz hale gelirsiniz. Ama sonra tepkinizi *bilmeyi* hatırladığınızda, hiçbir şey kaybedilmemiş olur.

Daha önce ilişkiler asla şimdi olduğu kadar sorunlu ve çatışmalı olmamıştır. Fark edebileceğiniz gibi, ilişkiler sizi mutlu etmek ya da size doyum vermek için yaşanmamaktadır. Eğer bir ilişki yoluyla kurtuluşa erişmenin peşinden koşmayı sürdürürseniz, tekrar tekrar düş kırıklığına uğrarsınız. Ama, eğer ilişkinin sizi mutlu etmek yerine, bilinçlendirmek için var olduğunu kabul ederseniz, o zaman ilişki size kurtuluşu sunacaktır, ve o zaman siz bu dünyaya doğmak isteyen yüksek bilince uyumlanacaksınız.

Eski kalıplara tutunanlar ise giderek artan bir acı, şiddet, karmaşa, ve delilik yaşayacaklardır.

Yaşamınızı spiritüel bir uygulamaya dönüştürmek için kaç kişi gerekir? Eğer partneriniz sizinle işbirliği yapmaza buna aldırmayın. Bu sandığınız kadar önemli değildir. Akıllılık, bilinç bu dünyaya sadece sizin vasıtanızla gelebilir. Sizin aydınlanmak için dünyanın akıllı hale gelmesini, ya da bir başkasının bilinçlenmesini beklemeniz gerekmez. Aksi takdirde sonsuza dek bekleyebilirsiniz.

Birbirinizi bilinçsiz olmakla suçlamayın. Siz tartışmaya başladığınız anda, zihinsel bir pozisyonla özdeşleşmiş, ve şimdi sadece o pozisyonu değil, aynı zamanda benlik duygunuzu da savunuyor olursunuz. Ego devreye girmiştir. Siz bilinçsiz hale gelmişsinizdir. Zaman zaman, partnerinize davranışının belli veçhelerini göstermeniz uygun olabilir. Eğer çok uyanık, çok mevcut iseniz, bunu ego işe karışmadan, yani suçlamadan ya da karşı tarafı haksız çıkarmadan yapabilirsiniz.

Partneriniz bilinçsiz bir biçimde davrandığında, tüm yargıyı bir kenara bırakın. Yargılamak ya bir insanın bilinçsiz davranışını onun gerçek kimliğiyle karıştırmak, ya da kendi bilinçsizliğinizi bir başka insana projekte edip *bunu* onun gerçek kimliğiyle karıştırmaktır.

Yargıyı bırakmanız, işlev bozukluğunu ve bilinçsizliği gördüğünüzde tanımayacağınız anlamına gelmez. O, "tepki ve yargı olmak" yerine, "bilış olmak" anlamına gelir. O zaman ya tepkiden tümüyle kurtulmuş olursunuz ya da tepki gösterebilir ama yine de bilış olabilirsiniz, bu tepkinin izlendiği ve olmasına izin verildiği alandır. Böylece, karanlıkla savaşmak yerine, ışığı getirirsiniz. İllüzyona tepki göstermek yerine, illüzyonu görür, ama aynı zamanda onun ötesini de görürsünüz.

Biliş olmak her şeyin ve herkesin nasılsa öyle olmasına izin veren sevecen bir mevcudiyet alanı yaratır. Değişim-dönüşümün bundan daha büyük bir katalizörü yoktur. Eğer bunu uygularsanız, partneriniz hem *sizinle* hem de *bilinçsiz* kalamaz.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

Eğer her ikiniz de ilişkinin spiritüel uygulamanız olması konusunda anlaşırırsanız, bu çok daha iyidir. O zaman düşüncelerinizi ve histerinizi birbirinize, onlar ortaya çıkar çıkmaz, bir tepki ortaya çıkar çıkmaz ifade edebilirsiniz, ki böylece ifade edilmemiş ya da kabul ve tasdik edilmemiş bir duygu veya yakınmanın güçlenip büyüyebileceği bir zaman aralığı yaratmamış olursunuz.

HİSSETTİĞİNİZ ŞEYİ SUÇLAMADAN İFADE ETMEYİ ÖĞRENİN. Partnerinizi açık, savunmasız bir biçimde dinlemeyi öğrenin.

Partnerinize kendisini ifade etme fırsatı verin. Orada mevcut olun. Suçlama, savunma, saldırma -egoyu güçlendirmek, korumak ya da onun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için tasarlanmış tüm o kalıplar- o zaman gereksiz hale gelecektir. Başkalarına -ve kendinize- fırsat tanımak çok önemlidir. Onsuz sevgi gelişemez.

İlişkileri yıkan iki etkeni ortadan kaldırdığınızda, yani acı-bedeni dönüşüme uğratıldığında ve artık zihinle ve zihinsel-pozisyonlarla özdeşleşmediğinizde, ve eğer partneriniz de aynı şeyi yaparsa, siz ilişkinin çiçek açışının mutluluğunu yaşarsınız. Birbirinize kendi acınızı ve bilinçsizliğinizi yansıtmak yerine, karşılıklı bağımlılık yaratan ego ihtiyaçlarınızı doyuma uğratmak yerine, birbirinize içinizin derinliklerinde hissettiğiniz sevgiyi, tüm-var-olanla bir'liğinizi idrak ettiğinizde ge-

len sevgiyi yansıtırsınız. Bu zıddı, karşıtı olmayan sevgidir.

Eğer siz özgürleştığınız halde partneriniz hâlâ zihni ve acı-bedeniyle özdeşleşiyorsa, bu -sizin için değil, ama onun için- büyük bir meydan okuma olacaktır. Aydınlanmış bir insanla birlikte yaşamak kolay değildir, ya da daha doğrusu, egonun bunu son derece tehdit edici bulması *çok* kolaydır.

Unutmayın ki ego, kimliğinin dayalı olduğu ayrılık duygusunu güçlendirmek için sorunlara, çatışmaya ve "düşmanlara" ihtiyaç duyar. Aydınlanmamış partnerin zihni sabit pozisyonlarına direnilmediği için derin bir biçimde bozguna uğrayacaktır, bu da onların kolayca sarsılabilir ve zayıf hale gelmeleri, hatta tümüyle çökme "tehlikesiyle" karşı karşıya bulunmaları, bunun da benliğin kaybıyla sonuçlanması anlamına gelir.

Acı-bedeni geri-besleme, tepki talep etmekte ve onu alamamaktadır. Onun tartışma, dram ve çatışma ihtiyacı karşılanmamaktadır.

* * *

KENDİNİZLE İLİŞKİDEN VAZGEÇMEK

Aydınlanmış olun ya da olmayın, siz ya bir erkeksinizdir ya da bir kadın; yani, form kimliğiniz düzeyinde siz tamam değilsinizdir. Siz bütünün bir yansıısınız. Bu tamam-olmayış erkek-dişi çekimi olarak, ne kadar bilinçli olursanız olun zıt enerji kutbuna çekilme şeklinde hissedilir. Ama, o içsel bağıllık hali içindeyken, siz bu çekimi yaşamınızın yüzeyinde ya da çevresinde bir yerde hissedersiniz.

Şimdi'nin Çücü - Uygu Cama

Bu sizin diğer insanlarla ya da partnerinizle derin bir ilişki kurmamanız anlamına gelmez. Aslında, siz *ancak* Var'lığın bilincinde olduğunuzda derin bir ilişki kurabilirsiniz. Var'lıktan yola çıktığınızda, form perdesinin ötesine odaklanabilirsiniz. Var'lıkta erkek ve dişi bir'dir. Formunuz belli ihtiyaçlara sahip olmayı sürdürebilir, ama Var'lığın hiçbir ihtiyacı yoktur. O zaten tamam ve bütündür. Eğer bu ihtiyaçlar karşılanmışsa, bu güzel bir şeydir, ama onların karşılanıp karşılanmaması sizin derin içsel haliniz için hiçbir fark yaratmaz.

Böylece, aydınlanmış bir insanın, eğer erkek ya da dişi kutbun ihtiyacı karşılanmamışsa, varlığının dışsal düzeyinde bir eksiklik hissetmesi, ama aynı zamanda kendini içsel olarak tümüyle tamam, doyumlu ve huzurlu hissetmesi mümkündür.

Eğer yalnızken kendinizle huzur içinde değilseniz, bu huzursuzluğu örtmek için bir ilişki arayacaksınız. Huzursuzluğun o zaman bu ilişki içinde bir başka biçimde yeniden ortaya çıkacağından emin olabilirsiniz, ve siz büyük olasılıkla bundan partnerinizi sorumlu tutacaksınız.

GERÇEKTEN YAPMANIZ GEREKEN TEK ŞEY, içinde bulunduğunuz ânı bütünüyle kabul etmektir. O zaman şimdi ve burada huzur içinde ve kendinizle barış içinde olursunuz.

Ama, sizin aslında kendinizle bir ilişkiye ihtiyacınız var mıdır? Neden sadece kendiniz *olamıyorsunuz*? Kendinizle bir ilişkiniz olduğunda, kendinizi "ben" ve

"kendim", özne ve nesne olarak ikiye bölmüş olursunuz. Zihnini-yarattığı dualite yaşamınızdaki tüm gereksiz karmaşıklığın, tüm sorunların ve çatışmanın asıl nedenidir.

Aydınlanma hali içinde, siz kendinizsinizdir, "siz" ve "kendiniz" birleşip bir olursunuz. Siz kendinizi yargılamaz, kendiniz için için üzülmez, kendinizle gurur duymaz, kendinizi sevmez, kendinizden nefret etmezsiniz. Kendini-düşünen bilincin neden olduğu bölünme şifa bulmuştur. Artık ortada sizin korumanız, savunmanız ya da beslemeniz gereken bir "benlik," bir "kendim" yoktur.

Siz aydınlandığınızda, artık bir ilişkiye sahip olmazsınız: bu kendinizle, kendi-benliğinizle ilişkidir. Bir kez siz bunu bıraktığınızda, tüm diğer ilişkileriniz sevgi ilişkileri olacaktır.

ÜÇÜNCÜ KISIM

KABULLENME
ve
TESLİM OLMA

*Siz olana teslim olduğunuzda
ve böylece tümüyle anda-mevcut olduğunuzda,
geçmiş artık herhangi bir güce sahip olamaz.
Zihin tarafından örtölmüş olan Var'lık âlemi
o zaman açığa çıkar.*

*Birden, içinizde büyük bir sessizlik,
ve çok derin bir huzur duygusu ortaya çıkar.
Ve o huzurun içinde büyük bir sevinç vardır.
Ve o sevincin içinde sevgi vardır.
Ve en içteki çekirdekte kutsal, sınırsız, sonsuz,
isimlendirilemez Olan vardır.*

BÖLÜM 8

ŞİMDİ'Yİ KABULLENMEK

GEÇİCİLİK VE YAŞAM DEVRELERİ

Her şeyin size geldiği ve sizin gelişip iyiye gittiğiniz başarı devreleri vardır, ve onların kuruyup dağıldıkları başarısızlık devreleri vardır, ve yeni şeylerin ortaya çıkabilmesi ya da değişim-dönüşümün gerçekleşmesi için onları bırakmanız gerekir.

Eğer o noktada onlara yapışıp direnirseniz, yaşam akışına uymayı reddediyorsunuz demektir, ve bu durumda ıstırap çekersiniz. Yeni büyüme-gelişmenin meydana gelebilmesi için çözülüp dağılmaya ihtiyaç vardır. Biri olmadan diğer devre de var olamaz.

Aşağı doğru iniş, yani başarısızlık devresi ruhsal idrak için kesinlikle gereklidir. Sizin ruhsal boyuta çekilebilmeniz için bir düzeyde derin bir biçimde başarısız olmanız ya da derin bir kayıp veya acıyı deneyimlemiş olmanız gerekir. Ya da belki bizzat başarınız boş ve anlamsız hale gelir ve böylece başarısızlığa dönüşür.

Her başarıda bir başarısızlık, ve her başarısızlıkta bir başarı gizlidir. Bu dünyada, form düzeyinde herkes er ya da geç "başarısızlığa uğrar," ve elbette, her başarı

Şimdi'nin Çücü - Ziyafama

eninde sonunda başarısız olur. Tüm formlar geçicidir.

Siz hâlâ aktif olup yeni formlar ve durumlar yaratıp tezahür ettirmenin tadını çıkarabilirsiniz, ama onlarla özdeşleşmezsiniz. Sizin onlarda bir benlik duygusu bulmaya ihtiyacınız yoktur. Onlar sizin yaşamınız değil, sadece yaşam-durumunuzdur.

Bir devre birkaç saat de sürebilir, birkaç yıl da. Bu büyük devreler içinde büyük ve küçük devreler vardır. Birçok hastalık yenilenme için yaşamsal önem taşıyan düşük enerjili devrelere karşı koymaktan kaynaklanır. Bunu yapma dürtüsü, ve benlik-değerinizi ve kimlik duygunuzu başarı gibi dış etkenlerden alma eğilimi siz zihinle özdeşleştiğiniz sürece kaçınılmaz bir illüzyondur.

Bu illüzyon sizin düşük devreleri kabul edip onların olmalarına izin vermenizi güçleştirir, hatta olanaksız kılar. Böylece, organizmanın zekâsı kendini korumak için devreye girebilir ve sizi durmaya zorlamak için bir hastalık yaratabilir, ki gerekli yenilenme gerçekleşebilsin.

Bir koşul zihniniz tarafından "iyi" olarak yargılandığı sürece, bu ister bir ilişki, ister bir mal, ister toplumsal bir rol, bir yer ya da fiziksel bedeniniz olsun, zihin ona bağlanır ve onunla özdeşleşir. O sizi mutlu eder, kendinizi iyi hissetmenizi sağlar, ve kimliğinizin bir parçası haline gelebilir.

Ama, güve ve pasın her şeyi tüketip bitirdiği bu boyutta hiçbir şey kalıcı değildir. O ya son bulur ya değişir, ya da bir kutup değişimi geçirebilir: Dün ya da geçen yıl iyi olan aynı koşul birden veya yavaş yavaş

kötü olur. Sizi mutlu kılmış olan aynı koşul o zaman sizi mutsuz kılar. Bugünün refah ve bolluğu yarın boş tüketimciliğe dönüşür. Mutlu evlilik ve balayı mutsuz boşanma ya da mutsuz birlikteliğe dönüşür.

Ya da bir koşul ortadan kaybolur, onun yokluğu sizi mutsuz eder. Zihnin bağlandığı ve özdeşleştiği bir koşul ya da durum değiştiğinde ya da yok olduğunda, zihin bunu kabullenemez. O yok olan o koşula yapışacak ve değişime direnecektir. Bu adeta bir kolunuzun, bacağınızın bedeninizden koparılması gibi bir şeydir.

Bu sizin mutluluğunuzun ve mutsuzluğunuzun aslında bir olduğu anlamına gelir. Sadece zaman illüzyonu onları ayırır.

YAŞAMA HİÇ DİRENMEMEK bir inayet, kolaylık ve hafiflik hali içinde bulunmaktır. Bu hal artık şeylerin, işlerin belli bir şekilde olmasına, iyi ya da kötü olmasına bağlı olmaz.

Bu neredeyse paradokslu bir şey gibi görünür, bununla birlikte siz forma içsel bağılıktan kurtulduğunuzda, yaşamınızın genel koşulları, dışsal formlar büyük ölçüde düzelme eğilimi gösterir. Mutlu olmak için ihtiyaç duyduğunuzu düşündüğünüz şeyler, insanlar ya da koşullar şimdi size mücadelesiz, çabasız bir biçimde gelirler, ve siz -sürdükleri sürece- onların tadını çıkarmakta özgür olursunuz.

Tüm bu şeyler geçicidir, devreler gelip geçecektir, ama bağımlılıktan kurtulduğunuzda artık onları kaybetmekten de korkmazsınız. O zaman yaşam kolayca akar.

Herhangi bir ikincil kaynaktan alınan mutluluk asla çok derin değildir. O Var'lık sevincinin, direnmeme haline girdiğinizde içinizde bulduğunuz güçlü huzurun solgun bir yansımasıdır sadece. Var'lık sizi zihninin zıt kutuplarının ötesine götürür ve forma bağımlılıktan kurtarır. Çevrenizdeki her şey çöküp dağılsa bile, siz hâlâ derin bir iç huzuru hissedersiniz. Siz mutlu olma-yabilirsiniz, ama huzur içinde olursunuz.

- - -

OLUMSUZLUĞU KULLANIP BIRAKMAK

Tüm içsel direnme şu ya da bu biçimde bir olumsuzluk olarak hissedilir. Tüm olumsuzluk *dirençtir*. Bu bağlamda, bu iki sözcük hemen hemen eşanlamlıdır.

Olumsuzluk sinirlenme ya da sabırsızlık ile şiddetli öfke arasında, moral bozukluğu ya da küskün bir içerleme ile intihara götüren bir umutsuzluk arasında değişir. Bazen direnme duygusal acı-bedenini aktive eder, bu durumda küçücük bir durum bile öfke, depresyon ya da derin üzüntü gibi yoğun bir olumsuzluğa yol açabilir.

Ego olumsuzluk yoluyla realiteyi kurnazca yönlendirip sonuçta istediği şeyi elde edebileceğine inanır. O, olumsuzluk yoluyla arzu ettiği bir koşulu kendisine çekebileceğine ya da istemediği bir koşulu ortadan kaldıracabileceğine inanır.

Eğer "siz" (yani, zihin) mutsuzluğun işe yaradığına inanmasaydınız, onu neden yaratacaktınız ki? Gerçek şu ki, olumsuzluk kesinlikle işe yaramaz. O, arzu edilen

koşulu çekmek yerine, onun ortaya çıkmasını engeller, istenmeyen bir koşulu ortadan kaldırmak yerine, o koşulu yerinde tutar. Onun tek "yararlı" işlevi egoyu güçlendirmesidir, ve işte bu yüzden ego onu sever.

Bir kez herhangi bir olumsuzluk biçimiyle özdeşleştiğinizde, onu bırakmak istemezsiniz, ve derin bilinçaltı düzeyde, siz olumlu değişimi istemezsiniz. O sizin üzgün, öfkeli ya da haksızlığa uğramış kişi kimliğinizi tehdit edecektir. Siz o zaman yaşamınızdaki olumluyu görmezden gelir, inkâr eder ya da baltalarsınız. Bu yaygın bir fenomendir. O aynı zamanda delicedir.

HERHANGİ BİR BİTKİ YA DA HAYVANI İZLEYİN VE ONUN SİZE *OLANI* KABULLENMEYİ, Şimdi'ye teslim olmayı öğretmesine izin verin.

Onun size Var'lığı öğretmesine izin verin.

Onun size bütünlüğü, yani bir olmayı, kendiniz olmayı, gerçek olmayı öğretmesine izin verin.

Onun size yaşamayı ve ölmeyi, ve yaşamayı ve ölmeyi bir soruna dönüştürmemeyi öğretmesine izin verin.

Tekrarlanan olumsuz duygular bazen, hastalıkların da içerdiği gibi, bir mesaj içerir. Ama, yaptığınız herhangi bir değişiklik, bu ister işinizle, ister ilişkilerinizle ya da çevrenizle ilgili olsun, bilinç düzeyinizdeki bir değişimden kaynaklanmadıkça, sonuçta sadece göz boyayıcı, yani işin yalnızca göze çarpan yönünü ele alan

Şimdi'nin gücü - Uygu Cama

bir değişikliktir. Bilinç düzeyinizde bir değişim söz konusu olduğunda ise, o sadece tek bir şey ifade edebilir: daha mevcut hale gelmeyi. Belli bir mevcudiyet derecesine eriştiğinizde, artık olumsuzluğun size yaşam-durumunuzda neye ihtiyaç olduğunu söylemesine gereksininiz kalmaz.

Ama, olumsuzluk orada *olduğu* sürece, onu kullanın. Onu size daha mevcut olmayı hatırlatan bir tür işaret olarak kullanın.

HER NE ZAMAN İÇİNİZDE OLUMSUZLUĞUN YÜKSELDİĞİNİ HİSSEDERSENİZ, buna ister bir dış etken, ister bir düşünce neden olsun, onu, "Dikkat. Şimdi ve Burada. Uyan," diyen bir ses olarak görün.

En hafif bir sinirlenme bile önemlidir, onun kabul ve tasdik edilmesi ve ona dikkat edilmesi gerekir; aksi takdirde, gözlemlenmeyen tepkilerin giderek artan bir birikimi olacaktır.

Bir kez siz bu enerji alanını içinizde tutmak istemediğinizi ve onun hiçbir amaca hizmet etmediğini idrak ettiğinizde, onu hemen bırakabilirsiniz. Ama, o zaman onu tamamen bıraktığınızdan emin olun. Eğer bırakamazsanız, sadece onun orada olduğunu kabul edin ve dikkatinizi duyduğunuz hisse verin.

OLUMSUZ BİR TEPKİYİ BIRAKMAYA BİR ALTERNATİF OLARAK, tepkinin dış nedenine geçirgen hale geldiğinizi imgeleyerek de onu ortadan kaldırabilirsiniz.

Bunu önce küçük, hatta önemsiz şeylerde uygulamanızı tavsiye ederim. Diyelim ki evde sessizce oturuyorsunuz. Birden, sokakta bir arabanın alarmı çalmaya başlıyor. Siz sinirleniyorsunuz. Bu sinirlenmenin amacı nedir? Hiçbir amacı yoktur. Onu neden yarattınız? Siz yaratmadınız. Zihin yarattı. Bu tamamen otomatik, tamamen bilinçsiz bir şeydi.

Zihin onu neden yarattı? Çünkü o bilinçaltında -sizin bir olumsuzluk ya da mutsuzluk olarak hissettiğiniz- direncinin istenmeyen koşulu bir biçimde ortadan kaldıracığına inanır. Bu, elbette, bir yanılgıdır. Onun yarattığı direnç -bu vakada sinirlenme ya da öfkelenme- onun ortadan kaldırmaya çalıştığı ilk nedenden çok daha rahatsız edicidir.

Tüm bunlar ruhsal uygulamaya dönüştürülebilir.

**BU DURUMDA MADDESEL BİR BEDENİN KATILIĞI OLMADAN, GEÇİRGEN HALE GELDİĞİNİZİ HİSSE-
DİN. Sonra o gürültünün, ya da o olumsuz tepkiye her ne neden olmuşsa onun, içinizden geçmesine izin verin. O artık sizin içinizdeki katı bir "duvara" çarpmayacaktır.**

Dediğim gibi, önce küçük şeylerle uygulama yapın. Araba alarmı, köpek havlaması, çocukların çığlıkları, trafik sıkışıklığı gibi küçük şeylerle. İçinizde, "olmaması gereken" şeylerin sürekli ve acı verici bir biçimde gelip çarptıkları bir direnç duvarı barındırmak yerine, bırakın her şey içinizden geçip gitsin.

Birisi size kaba, incitici bir şey söyler. Hemen sal-

Şimdi'nin Çücü - Uygulama

dırmak, savunmak ya da içine çekilmek gibi bilinçsiz bir tepkiye ya da olumsuzluğa girmek yerine, onun içinden geçmesine izin verin. Hiçbir direnç göstermeyin. Bu sanki artık orada incinecek birinin bulunmaması gibidir. Bu bağışlamadır. Bu şekilde, siz incinmez hale gelirsiniz.

Eğer isterseniz, yine de o insana davranışının kabul edilemez olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama, o insan artık sizin içsel halinizi kontrol etme gücüne sahip değildir. O zaman bu güç bir başkasında değil, sizde olur, ve siz artık zihniniz tarafından da yönetilmezsiniz. Bu ister bir araba alarmı, ister kaba bir insan, ister bir sel ya da deprem felaketi, ister tüm malınızı mülkünüzü yitirmek olsun, direnme mekanizması aynıdır.

Siz huzuru hâlâ dışarıda arıyor, ve bu arayış halinden kurtulamıyorsunuz. Belki bir sonraki seminer, belki şu yeni yöntem işe yarayacaktır diye düşünüyorsunuz. Size şunu söyleyebilirim:

HUZURU ARAMAYIN. Şu anda içinde bulunduğunuzdan başka bir hal aramayın; aksi takdirde, içsel çatışma ve bilinçsiz direnç yaratırsınız.

Kendinizi huzur içinde olmadığınız için bağışlayın. Siz huzursuzluğunuzu *tamamen* kabullendiğiniz anda, huzursuzluğunuz huzura dönüşür. Tamamen kabul ettiğiniz herhangi bir şey sizi ona, huzura kavuşturacaktır. Bu teslimiyet mucizesidir.

Siz *olanı* kabullendiğinizde, her an en iyi andır. İşte bu aydınlanmadır.

ŞEFKATİN DOĞASI

**ZİHİN-ÜRÜNÜ ZITLIKLARIN ÖTESİNE GEÇTİĞİNİZ-
DE, derin bir göl gibi olursunuz. Yaşamınızın
dışsal durumu ve orada olup bitenler bu gölün
yüzeyidir. Bu yüzey devrelere ve mevsimlere
göre, bazen sakin, bazen de fırtınalı olur. An-
cak, derinlerde göl daima sakindir. Siz zihnin
ötesine geçtiğinizde, sadece yüzey değil, bü-
tün göl olursunuz, ve mutlak şekilde sessiz ve
devinimsiz olan kendi derinliğinizle temasta
olursunuz.**

Herhangi bir duruma zihinsel olarak tutunup yapı-
şarak değişime direnmezsiniz. İç huzurunuz herhangi
bir koşula ya da duruma bağlı olmaz. Siz -değişmez,
sonsuz, ölümsüz- Var'lıkta kalırsınız, ve doyumunuz,
mutluluğunuz artık sürekli değişen formlar dünyasına
bağlı olmaz. O formların tadını çıkarabilir, onlarla oy-
nayabilir, yeni formlar yaratabilir, hepsinin güzelliğini
takdir edebilirsiniz. Ama, artık onların hiçbirine bağ-
lanma ihtiyacı duymazsınız.

Var'lığın farkında olmadığınız sürece, kendi reali-
tenizi bulamadığınız için, diğer insanların realitesini de
göremezsiniz. Zihniniz onların formundan ya hoşlana-
cak ya da hoşlanmayacaktır, ki bu form onların sadece
bedenlerini değil, zihinlerini de içerir. Gerçek ilişki an-
cak Var'lığın farkındalığı olduğunda mümkün olur.

Var'lıktan gelerek, siz bir başka insanın bedenini
ve zihnini sadece bir perde olarak algılar, onun ardında

Şimdi'nin Çüci - Uygulama

-kendinizinkini hissettiğiniz gibi- onun gerçek realitesini hissedebilirsiniz. Böylece, bir başkasının ıstırapı ya da bilinçsiz davranışıyla karşılaştığınızda, siz mevcut halde ve Var'lıkla temasta kalır ve böylece kendi Vardığınızla formun ötesine bakıp diğer insanın parlak ve saf Var'lığını hissedebilirsiniz.

Var'lık düzeyinde, tüm ıstırap bir illüzyon olarak görülüp tanınır. İstırap, formla özdeşleşmekten kaynaklanır. Şifa mucizeleri bazen bu idrakle, eğer hazırsalar, başkalarında Var'lık-bilincini uyandırarak gerçekleştirilir.

Şefkat sizinle tüm yaratıklar arasındaki derin bir bağın farkındalığıdır. Bir dahaki sefere, "Benim bu insanla hiçbir ortak yanımla yok," dediğinizde, ortak bir hayli şeyinizin bulunduğunu hatırlayın: Bundan kısa ya da uzun bir zaman sonra her ikinizin bedeni de bir kadavra, sonra bir toz yığına, sonra da bir hiçe dönüşmüş olacak. Bu insanın aklını başına getiren ve kibirini kıran bir idraktır.

Bu olumsuz bir düşünce midir? Hayır, sadece bir olgudur. Ona neden gözlerimizi kapamalı ki? Bu anlamda, sizinle diğer her yaratık arasında tam bir eşitlik vardır.

EN GÜÇLÜ RUHSAL UYGULAMALARDAN BİRİ, kendinizinki de dahil olmak üzere, fiziksel formların faniliği üzerinde derin bir meditasyon yapmaktır. Buna, ölmeden ölmek denir.

Buna derinlemesine girin. Fiziksel bedeninizin çözülüp dağıldığını ve artık olmadığını

düşünün. Sonra bir an gelir tüm zihin-formları ya da düşünceler de ölür. Ancak, *siz* hâlâ oradasınızdır. Bu sizin tanrısal mevcudiyetinizdir. Bu parlak, tamamen uyanık bir mevcudiyettir.

Gerçek olan hiçbir şey ölmemiştir, sadece isimler, formlar ve illüzyonlar ortadan kalkmıştır.

Bu derin düzeyde, şefkat en geniş anlamda şifa haline gelir. O hal içinde, sizin şifa verici etkiniz esasen *yapmaya* değil, *olmaya* dayanır. Temas kurduğunuz herkesi -bunun bilincinde olsanız da, olmasanız da- mevcudiyetinizle ve yaydığınız huzurla etkilersiniz.

Siz tümüyle mevcut olduğunuzda ve çevrenizdeki insanlar bilinçsiz davranışta bulunduğunda, buna tepki gösterme ihtiyacı duymaz, böylece ona herhangi bir realite, bir gerçeklik vermezsiniz. O hal içinde sizin huzurunuz o kadar engin ve derindir ki huzur olmayan her şey sanki asla var olmamış gibi onun içinde kaybolur. Bu, etki-tepki karmik döngüsünü kırar.

Hayvanlar, ağaçlar, bitkiler sizin huzurunuzu hissedip ona karşılık vereceklerdir. Böylece siz *olarak*, Tann'nın huzurunu sergileyerek öğretirsiniz.

Siz "dünyanın ışığı", yani saf bilinç yayını haline gelir, ve böylece ıstırapı *neden* düzeyinde ortadan kaldırırsınız. Böylece, dünyadaki bilinçsizliği ortadan kaldırırsınız.

TESLİMİYETİN BİLGELİĞİ

Ne tür bir gelecek deneyimleyeceğinizi belirleyecek olan asıl şey bilincinizin bu andaki niteliğidir, böylece teslim olmak olumlu bir değişim yaratmak için yapabileceğiniz en önemli şeydir. Giriştiğiniz her eylem ikincil bir öneme sahiptir. Teslim olmamış bilinç halinden hiçbir gerçekten olumlu eylem kaynaklanamaz.

Bazı insanlar için teslimiyet olumsuz çağrışımlar yapabilir; yenilgiyi, vazgeçmeyi, yaşamın zorluklarıyla başa çıkamamayı, uyuşuk hale gelmeyi vs. ima edebilir. Ancak, gerçek teslimiyet tamamen farklı bir şeydir. O içinde bulunduğunuz duruma pasif bir biçimde katlanmak ve o konuda hiçbir şey yapmamak anlamına gelmez. O plânlar yapmayı ya da olumlu eylemde bulunmayı bırakmak anlamına da gelmez.

TESLİMİYET, YAŞAM AKIŞINA KARŞI KOYMAK YERİNE ona *izin vermeyi* içeren basit, ama çok derin bir bilgeliktir. Sizin yaşam akışını deneyimleyebileceğiniz tek yer Şimdi'dir, öyleyse teslim olmak şimdiki ânı koşulsuz ve çekincesiz bir biçimde kabul etmektir. O, *olana* içsel olarak direnmeyi bırakmaktır.

İçsel direnme, *olana* zihinsel yargılama ve duygusal olumsuzluk yoluyla "hayır" demektir. O, özellikle işler "ters gittiğinde," yani zihninizin talepleri ya da katı beklentileri ile *olan* arasında bir uçurum ortaya çıktığında güçlü ve bariz hale gelir. Bu acı uçurumdur.

Eğer yeterince uzun yaşamıyorsanız, işlerin oldukça

sık bir biçimde "ters gittiğini" de bilirsiniz. Eğer yaşamınızdaki acı ve ıstırapı ortadan kaldırmak istiyorsanız, tam da o zamanlarda teslimiyeti uygulamanız gerekir. *Olanı* kabullenme sizi hemen zihinle özdeşleşmekten kurtarır ve böylece sizi Var'lığa yeniden bağlar. Direnç zihnin ta kendisidir.

Teslimiyet tamamen içsel bir fenomendir. Bu sizin dışsal düzeyde eyleme geçip durumu değiştiremeyeceğiniz anlamına gelmez.

Aslında, teslim olduğunuzda kabul etmeniz gereken şey genel durum değil, Şimdi denen küçük parçadır. Örneğin, eğer siz bir yerlerde çamura saplanmışsanız, "Tamam, çamura saplanmaya sabırla katlanacağım," demezsiniz. Katlanmak, razı olmak teslimiyet değildir.

ARZU EDİLMEZ YA DA TATSIZ BİR YAŞAM-DURUMUNU KABULLENMENİZ GEREKMEZ. Ya da, kendinizi aldatıp onda yanlış bir şey olmadığını söylemeniz de gerekmez. Hayır. Siz ondan neyi elde etmek istediğinizi tam olarak görüp anlarsınız. Sonra dikkatinizi, onu zihinsel olarak hiç etiketlemeden, şimdiki âna daraltırsınız.

Bu Şimdi'yi hiç yargılamamak anlamına gelir. Dolayısıyla, hiçbir direnç, hiçbir duygusal olumsuzluk yoktur. Siz bu anın "oluşunu" kabul edersiniz.

Sonra eyleme geçer ve o durumdan kurtulmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız.

Şimdinin ÇÜcÜ - UyguCama

Ben böyle bir eyleme olumlu eylem diyorum. O öfke, umutsuzluk ya da düş kırıklığından kaynaklanan olumsuz eylemden çok daha etkilidir. Böylece, arzu edilen sonucu elde edene dek, Şimdi'yi etiketlemekten kaçınarak teslimiyeti uygulamayı sürdürürsünüz.

Burada, ne demek istediğimi tasvir etmek için görsel bir benzetme yapacağım. Diyelim ki geceleyin bir yolda, yoğun bir sis tarafından kuşatılmış bir halde yürüyorsunuz. Ama, elinizde sisi yarıp önünüzü dar bir aralıktan berrak bir biçimde görmenizi sağlayan bir el feneri var. Sis sizin geçmişi ve geleceği içeren yaşam-durumunuzdur; el feneri bilinçli mevcudiyetinizdir; önünüzdeki berrak yer ise Şimdi'dir.

Teslim-olmama ise psikolojik formunuzu, egonun kabuğunu katılaştırıp sertleştirir, ve böylece güçlü bir ayrılık duygusu yaratır. Bu durumda çevrenizdeki dünya ve özellikle insanlar tehdit edici olarak algılanır. Ve bu durumda, bilinçsiz bir biçimde, diğerlerini yargılayarak yok etme dürtüsü ve onlarla rekabet etme, onlara hükmetme ihtiyacı ortaya çıkar. Bu durumda doğa bile sizin düşmanınız haline gelir, ve algılarınızı, yorumlarınızı korku yönetir. Paranoya denen zihinsel hastalık bu normal, ama bozuk-işlevli bilinç halinin sadece biraz daha ağır bir biçimidir.

Sadece psikolojik formunuz değil, fiziksel formunuz, bedeniniz de direnme sonucunda katılaşıp ve sertleşir. Bedenin farklı bölümlerinde gerilim ortaya çıkar, ve beden bir bütün olarak kasılır. Bu durumda bedenin sağlıklı işlev görmesi için gerekli olan yaşam enerjisinin özgürce akışı büyük ölçüde kısıtlanır.

Masaj ve bazı fiziksel terapiler bu akışın düzelmesine yardımcı olabilir, ama siz günlük yaşamınızda teslimiyeti uygulamadıkça, *neden* -yani, direnç kalıbı- ortadan kalkmadığından, bu tür terapiler sizi ancak geçici olarak rahatlatır.

Sizin içinizde, *yaşam-durumunuzu* oluşturan geçici koşullardan etkilenmeden kalan bir şey vardır, ve ona ancak teslimiyet yoluyla ulaşabilirsiniz. Bu sizin *yaşamınızdır*, şimdinin zaman'sız-sonsuz âleminde bulunan Var'lığınızdır.

EĞER YAŞAM-DURUMUNUZU DOYUM-VERMEZ, HATTA KATLANILMAZ BULUYORSANIZ, ancak önce teslim olarak bu durumu sürdüren bilinçsiz direnme kalıbını kırabilirsiniz.

Teslimiyet eyleme geçmekle, değişimi başlatmakla ya da hedeflere ulaşmakla mükemmel bir biçimde bağdaşır. Ama, teslimiyet hali içindeyken sizin yaptığınız şeye tamamen farklı bir enerji, farklı bir nitelik akar. Teslimiyet sizi Var'lığın kaynak-enerjisine yeniden bağlar, ve eğer *yapışınız* Var'lıkla doluysa, o yaşam enerjisinin sevinçli bir kutlaması haline gelir ve sizi Şimdi'ye daha derin bir biçimde sokar.

Direnmememe yoluyla, bilincinizin niteliği, ve dolaşısıyla, yaptığınız ya da yarattığınız şeyin niteliği ölçüsüz bir biçimde artar. Ve ortaya çıkan sonuçlar bu niteliği yansıtır. Biz buna "teslim olmuş eylem" diyebiliriz.

Şimdi'nin Çücü - Zygufama

O TESLİMİYET HALİ İÇİNDE, yapılması gereken şeyi çok berrak bir biçimde görürsünüz, ve eyleme geçer, her seferinde tek bir şey yapar, tek bir şey üzerinde odaklanırsınız.

Doğadan öğrenin: Her şeyin hiçbir doyum-suzluk ya da mutsuzluk olmadan nasıl başarıldığını, yaşam mucizesinin nasıl geliştiğini görün.

İşte bu yüzden İsa demiştir ki: "Zambaklara, onların nasıl geliştiklerine bakın; onlar ne çırpınıp didinir, ne de fırl fırl dönerler."

EĞER GENEL DURUMUNUZ DOYUM VERMİYORSA, *bu ânı ayırın* ve *olana* teslim olun. O sisi yarıp geçen el feneridir. Bilinç haliniz o zaman dış koşullar tarafından kontrol edilemez olur. Siz artık tepkiden ve dirençten yola çıkmazsınız.

Sonra durumun özelliklerine bakın. Kendinize, "Bu durumu değiştirmek, onu düzeltmek, ya da ondan uzaklaşmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorun. Eğer varsa, uygun eylemde bulunun.

Gelecekte bir zamanda yapmanız gereken ya da yapabileceğiniz yüz şey üzerinde değil, şu anda yapabileceğiniz tek bir şey üzerinde odaklanın. Bu sizin hiçbir plân yapmamanız gerektiği anlamına gelmez. Plânlama şu anda yapabileceğiniz tek şey de olabilir. Ama, bu sı-

rada "zihinsel filmler" oynatmaya başlamadığınızdan, kendinizi geleceğe projekte etmediğinizden, böylece Şimdi'yi yitirmedığınızden emin olun. Giriştiğiniz herhangi bir eylem hemen sonuç vermeyebilir. O sonuç verene dek *olana* direnmeyin.

EĞER GİRİŞEBİLECEĞİNİZ BİR EYLEM YOKSA, ve kendinizi o durumdan uzaklaştıramıyorsanız, o zaman o durumu teslimiyete daha derin bir biçimde girmenizi, Şimdi'ye daha derin bir biçimde, Var'lığa daha derin bir biçimde girmenizi sağlaması için kullanın.

Siz şimdi'nin bu zaman'sız-sonsuz boyutuna girdiğinizde, değişim çoğu kez garip biçimlerde, sizin çok şey yapmanıza gerek kalmadan meydana gelir. Yaşam yardımcı ve işbirlikçi hale gelir. Eğer korku, suçluluk duygusu ya da atalet gibi içsel etkenler eyleme geçmenizi önlemişse, onlar da bilinçli mevcudiyetinizin ışığında eriyip kaybolacaktır.

Teslimiyeti, "Artık hiçbir şey benim canımı sıkamaz," ya da "Artık hiçbir şey umrumda değil," tutumuyla da karıştırmayın. Eğer ona yakından bakarsanız, böyle bir tutumun gizli içerleme şeklinde bir olumsuzluk içerdiğini de görürsünüz, böylece o kesinlikle teslimiyet değil, maskeli dirençtir.

Teslim olurken, içinizde herhangi bir içerleme kalıntısı kalıp kalmadığını görmek için dikkatinizi içinize yöneltin. Bunu yaparken çok uyanık olun; aksi takdirde, bir direnç kalıntısı karanlık bir köşede bir düşünce

ya da kabul edilmemiş bir duygu olarak saklanmayı sürdürebilir.

ZİHİN ENERJİSİNDEN RUHSAL ENERJİYE

İŞE, DİRENCİN OLDUĞUNU KABUL VE TASDİK EDEREK BAŞLAYIN. Direnç ortaya çıktığında, siz de orada *olun*. Zihninizin onu nasıl yarattığını, durumu, sizi ya da diğerlerini nasıl etiketlediğini gözlemleyin. Durumun içerdiği düşünce sürecine bakın. Duygunun enerjisini hissedin.

Dirence tanık olarak, onun hiçbir amaca hizmet etmediğini göreceksiniz. Tüm dikkatinizi Şimdi üzerinde odaklayarak, bilinçsiz direnci bilinçli hale getirirsiniz, ve bu onun sonu olur.

Siz *hem* bilinçli *hem de* mutsuz, *hem* bilinçli *hem de* olumsuzluk içinde olamazsınız. Her ne şekilde olursa olsun, olumsuzluk, mutsuzluk ya da ıstırap direncin bulunduğunu gösterir, ve direnç daima bilinçsizdir.

Siz mutsuzluğu seçer miydiniz? Eğer siz seçmediyseniz, o nasıl ortaya çıktı? Onun amacı nedir? Onu kim canlı tutmaktadır?

Mutsuz hislerinizin bilincinde olsanız bile, gerçek şu ki siz onlarla özdeşleşmiş, ve zorlayıcı bir düşünmeyle bu süreci canlı tutmaktasınızdır. Tüm *bunlar* bi-

linçsizdir. Eğer siz bilinçli olsaydınız, yani tümüyle Şimdi'de mevcut bulunsaydınız, tüm olumsuzluk neredeyse anında yok olurdu. O sizin mevcudiyetinizde, sizin huzurunuzda varlığını sürdüremez. O ancak siz yokken var olabilir.

Acı-bedeni bile sizin huzurunuzda uzun süre varlığını sürdüremez. Siz ona zaman vererek mutsuzluğunuzu canlı tutarsınız. Onun yaşam kaynağı budur. Zamanı yoğun şimdiki-an farkındalığıyla uzaklaştırdığınızda, mutsuzluk da ölür. Ama, siz onun ölmesini istiyor musunuz? Bu mutsuzluk gerçekten canınıza yetti mi? Peki, siz onsuz kim olacaksınız?

Siz teslimiyeti uygulayana dek, ruhsal boyut sizin hakkında bir şeyler okuduğunuz, düşündüğünüz, konuştuğunuz, heyecan duyduğunuz, kitaplar yazdığınız, inandığınız ya da inanmadığınız bir şey olarak kalır. Ona inanıp inanmamanız hiç fark etmez.

SİZ TESLİM OLANA DEK, ruhsal boyut sizin yaşamınızda canlı bir realite olmaz.

Siz teslim olduğunuzda, yaydığınız ve yaşamınızı yöneten enerji hâlâ dünyayı yöneten zihin enerjisinden çok daha yüksek bir titreşim frekansına sahiptir.

Ruhsal enerji teslimiyet yoluyla bu dünyaya girer. O sizin için, diğer insanlar için, ya da gezegendeki diğer yaşam formları için hiçbir ıstırap yaratmaz.

KİŞİSEL İLİŞKİLERDE TESLİMİYET

Ancak bilinçsiz bir insanın başkalarını kullanmaya ya da kurnazca yönlendirmeye çalışacağı doğrudur, ama ancak bilinçsiz bir insanın *kullanılabileceği* ve *kurnazca yönlendirilebileceği* de eşit ölçüde doğrudur. Eğer başkalarındaki bilinçsiz davranışa direnir ya da onunla savaşırsanız, siz kendiniz bilinçsiz hale gelirsiniz.

Ama, teslimiyet sizin bilinçsiz insanlar tarafından kullanılmanıza izin vermeniz anlamına gelmez. Asla. Bir insana kararlı ve açık bir biçimde "hayır" demek ya da bir durumdan uzaklaşmak ve bu sırada içsel olarak tam bir dirençsizlik hali içinde bulunmak mümkündür.

SİZ BİR İNSANA YA DA BİR DURUMA "HAYIR" DERKEN, bırakın bu tepkiden değil, içgöründen, sizin için o anda neyin doğru olduğu neyin olmadığı berrak idrakinden gelsin.

Bırakın, bu tepkisel-olmayan bir "hayır," yüksek-nitelikli bir "hayır," tüm olumsuzluktan arınmış ve böylece daha fazla ıstırap yaratmayan bir "hayır" olsun.

Eğer teslim olamıyorsanız, hemen eyleme geçin: Durumu değiştirmek için açıkça konuşun ya da bir şeyler yapın, veya o durumdan uzaklaşın. Yaşamınızın sorumluluğunu üstlenin.

Güzelim, parlak iç Var'lığınızı ve Dünya'yı olumsuzlukla kirletmeyin. Mutsuzluğa içinizde hiçbir biçimde yer vermeyin.

EĞER HERHANGİ BİR EYLEMDE BULUNAMIYORSANIZ, örneğin eğer hapisteyseniz, o zaman geriye iki seçim kalmıştır: direnme ya da teslim olma. Dış koşullara esaret ya da onlardan içsel olarak özgürleşme. İstirap ya da iç huzuru.

İlişkileriniz teslimiyetle çok derin bir biçimde değişir. Eğer siz *olanı* asla kabul edemiyorsanız, bu insanları da oldukları gibi kabul edemeyeceğiniz anlamına gelir. Siz insanları yargılayacak, eleştirecek, etiketleyecek, reddedecek ya da onları değiştirmeye çalışacaksınız.

Dahası, eğer sürekli olarak Şimdi'yi geleceğe götüren bir vasıtaya dönüştürüyorsanız, karşılaştığınız ya da ilişkide olduğunuz her insanı da hedefinize götüren bir vasıtaya dönüştüreceksinizdir. İlişkiniz, yani, o insan o zaman sizin için ya ikincil derecede önemli olacak ya da hiç önem taşımayacaktır. Sizin için birinci derecede önemli olan şey o ilişkiden elde edebileceğiniz şeydir, ki bu maddi kazanç, güç duygusu, fiziksel haz ya da egonun bir biçimde doyumu olabilir.

Size teslimiyetin ilişkilerde nasıl işe yarayabileceğini tasvir edeyim.

PARTNERİNİZLE YA DA BİR YAKININIZLA BİR TARTIŞMAYA VEYA BİR ÇATIŞMA DURUMUNA GİRDİĞİNİZDE, işe pozisyonunuza saldınlıdığında ne kadar savunmacı hale geldiğinizi gözlemleyerek, ya da diğer insanın pozisyonuna saldırırken kendi saldırganlığınızın gücünü hissederek başlayın.

Şimdinin gücü - Uygulama

Kendi görüşlerinize ve kanılarınıza bağlılığınızı gözlemleyin. Haklı olma ve diğer insanı haksız çıkarma ihtiyacınızın ardındaki zihinsel-duygusal enerjiyi hissedin. Bu egosal zihnin enerjisidir. Siz onu, kabul ve tasdik ederek, mümkün olduğunca çok hissederek bilinçli hale getirirsiniz.

Sonra bir gün, bir tartışmanın ortasında, birden bir seçime sahip olduğunuzu idrak edebilir, ve sırf ne olacağını görmek için kendi tepkinizi bırakmaya karar verebilirsiniz. Teslim olursunuz.

Ben tepkiyi bırakmak derken, yüzünüzde, "Ben tüm bu çocuksu bilinçsizliğin üzerindeyim," diyen bir ifadeyle, sadece sözel olarak, "Tamam, sen haklısın," demeyi kastetmiyorum. Bu sadece, direnci -hâlâ egosal zihnin yönettiği ve üstünlüğünü iddia ettiği- bir başka düzeye çıkarmaktır. Ben içinizdeki, güç için savaşılan tüm zihinsel-duygusal enerji alanını bırakmaktan söz ediyorum.

Ego kurnazdır, bu yüzden siz zihinsel bir pozisyonla özdeşleşmeyi gerçekten bırakıp bırakmadığınızı, böylece zihninizden özgürleşip özgürleşmediğinizi anlamak için çok uyanık, çok mevcut ve kendinize karşı çok dürüst olmak zorundasınız.

EĞER KENDİNİZİ BİRDEN ÇOK HAFİF, BERRAK VE DERİN BİR BİÇİMDE HUZURLU HİSSEDERSENİZ, bu sizin gerçekten teslim olduğunuzu gösteren

açık bir işarettir. Sonra, siz artık onu direnerek güçlendirmezken, diğer insanın zihinsel pozisyonuna ne olduğunu gözlemleyin. Zihinsel pozisyonlarla özdeşleşme ortadan kalktığında, gerçek iletişim başlar.

Direnmememe ille de hiçbir şey yapmama anlamına gelmez. O sadece herhangi bir "yapmanın" tepkisel-olmayan hale gelmesi demektir. Doğu'nun dövüş sanatlarının altında yatan derin bilgeliği hatırlayın: Rakibinizin kuvvetine direnmeyin. Onu yenmenize izin verin.

Bunu söylemişken, siz yoğun bir mevcudiyet hali içindeyken "hiçbir şey yapmamak," durumların ve insanların çok güçlü bir değiştirici-dönüştürücüsü ve şifalandırıcısıdır.

O, sıradan bilinç halindeki, daha doğrusu, korku, atalet ya da kararsızlıktan kaynaklanan bilinçsizlik halindeki eylemsizlikten son derece farklıdır. Gerçek "hiçbir şey yapmama," içsel olarak direnmemeyi ve yoğun uyanıklığı-tetikliği ima eder.

Öte yandan, eğer eylem gerekiyorsa, siz artık koşullu zihninizle tepki göstermez, duruma bilinçli mevcudiyetinizle karşılık verirsiniz. O hal içinde, zihniniz şiddet-uygulamama kavramı da dahil olmak üzere, tüm kavramlardan arınmıştır. Öyleyse sizin ne yapacağınızı kim tahmin edebilir ki?

Ego, gücünüzün direncinizde yattığına inanır, oysa gerçekte direnmek sizi Var'lıktan, tek gerçek güç yerinden koparır. Direnmek zayıflıktır ve güç kılığına bürünmüş korkudur. Egonun zayıflık olarak gördüğü şey

Şimdi'nin ÇÜcü - Zygufama 'BöCüm 5

sizin tüm saflığı, masumiyeti ve gücü içindeki Var'lığıdır. Onun güç olarak gördüğü şey zayıflıktır. Böylece ego sürekli bir direnme-hali içinde bulunur ve -gerçekte gücünüz olan- "zayıflığınızı" örtmek için sahte roller oynar.

Teslimiyet olana dek, bilinçsizce rol-oynama insan ilişki ve etkileşiminin büyük bir bölümünü oluşturur. Teslimiyette, siz artık ego savunmalarına ve sahte maskelere ihtiyaç duymazsınız. Çok sade, çok gerçek hale gelirsiniz. "Bu tehlikeli," der ego. "Sen incineceksin. Savunmasız hale geleceksin."

Egonun bilmediği, elbette, sizin ancak direnmeyi bırakarak, "incinmeye açık" hale gelerek, gerçek ve asli incinmezliğinizi keşfedebileceğinizdir.

HASTALIĞI VE ISTIRABI DÖNÜŞTÜRMEK

HASTALIĞI AYDINLANMAYA DÖNÜŞTÜRMEK

Teslimiyet, *olanı*, hiçbir çekince olmadan içsel olarak kabullenmektir. Biz sizin *yaşamınızdan* -bu andan- söz ediyoruz, yaşamınızın koşullarından ya da durumundan, yaşam-durumunuzdan değil.

Hastalık yaşam-durumunuzun bir parçasıdır. Böylece, o bir geçmişe ve bir geleceğe sahiptir. Şimdi'nin özgürleştirici gücü bilinçli mevcudiyetiniz yoluyla aktive edilmedikçe, geçmiş ve gelecek kesintisiz bir sürekliliği oluşturur. Bildiğiniz gibi, zamanda bulunan yaşam-durumunuzu oluşturan çeşitli koşulların altında daha derin, daha asli bir şey vardır: Yaşamınız, zaman'sız-sonsuz Şimdi'deki Var'lığınız.

Şimdi'de hiçbir sorun bulunmadığı gibi, hiçbir hastalık da yoktur. Birinin sizin durumunuza yapıştırdığı bir etikete inanmak, o durumu (hastalığı) yerinde tutar, onu güçlendirir, ve geçici bir dengesizlikten görünüşte somut bir gerçeklik yaratır. O ona sadece gerçeklik ve somutluk vermekle kalmaz, ama zamanda -daha önce sahip olmadığı- bir süreklilik de verir.

Şimdinin Çücü - Uygulama

BU ANDA ODAKLANARAK ve onu zihinsel olarak etiketlemekten kaçınarak, hastalık bu etkenlerin (fiziksel acı, zayıflık, rahatsızlık ya da yetersizlik) birine indirgenir. Siz *buna*, şimdi'ye teslim olursunuz. Siz "hastalık" fikrine teslim olmazsınız.

İstirabın sizi şimdiki âna, yoğun bir bilinçli mevcudiyet haline girmeye zorlamasına izin verin. Onu aydınlanmak için kullanın.

Teslimiyet, *olanı*, en azından direkt olarak, dönüşüme uğratmaz. Teslimiyet *sizi* dönüşüme uğratar. Siz dönüşüme uğradığınızda, bütün dünyanız da dönüşüme uğrar, çünkü dünya sadece bir yansımadır.

Hastalık sorun değildir. Egosal zihin sizi yönettiği sürece, sorun *sizsiniz*.

HASTA YA DA SAKAT OLDUĞUNUZDA, bir biçimde başarısızlığa uğradığınızı düşünmeyin, suçluluk duymayın. Yaşamı size adaletsiz davranmakla suçlamayın, ama kendinizi de suçlamayın. Tüm bunlar direnmektir.

Eğer büyük bir hastalığa yakalanmışsanız, onu aydınlanmak için kullanın. Yaşamınızda vuku bulan her "kötü" şeyi aydınlanmak için kullanın.

Hastalıktan zamanı geri çekin. Ona bir geçmiş ya da gelecek vermeyin. Onun sizi yoğun bir şimdiki-an farkındalığına girmeye zorlamasına izin verin, ve sonra neler olacağını görün.

Bir simyacı haline gelin. Adi metali altına, ıstırapı bilince, hastalığı aydınlanmaya dönüştürün.

Siz ağır hasta mısınız, ve şimdi söylediğim şey sizi öfkeliendiriyor mu? Eğer öyleyse bu, hastalığın benlik duygunuzun bir parçası haline geldiğinin ve sizin şimdi -hastalığı olduğu gibi- kimliğinizi de korumakta olduğunuzun açık bir işaretidir.

"Hastalık" denen durumun sizin gerçek kimliğinizle hiçbir ilgisi yoktur.

Başınıza bir felaket geldiğinde ya da bir şey ciddi bir biçimde "kötüye" gittiğinde -ki bu bir hastalık, servetinizi ya da toplumsal kimliğinizi yitirmek, yakın bir ilişkinin bozulması, sevdiğiniz insanın ölümü ya da ıstırap çekmesi, veya sizin ölümünüzün yaklaşması olabilir- onun bir başka yanı da olduğunu, muhteşem bir şeyden sadece bir adım uzakta bulunduğunuzu bilin: bu acı ve ıstırap adi metalinin simyasal bir biçimde altına dönüşmesidir. O aradaki tek adıma teslimiyet denir.

Sizin böyle bir durumda mutlu olacağınızı söylemeye çalışmıyorum. Mutlu olmazsınız. Ama, korku ve acı, çok derin bir yerden, Tezahür-Etmemiş-Olan'dan gelen bir iç huzuru ve dinginliğe dönüşmüş olacaktır. O, "Tanrı'nın, tüm anlayışı aşan huzurudur." Bununla kıyaslandığında, mutluluk gerçekten sığ bir şeydir.

Bu parlak huzurla birlikte sizin yok edilemez, ölümsüz olduğunuz idraki gelir; bu zihin düzeyinde değil, Var'lığınızın derinliklerinde ortaya çıkan bir idraktır. Bu bir inanç değildir. O, ikincil bir kaynaktan gelecek hiçbir dışsal kanıta ihtiyaç duymadan, mutlak şekilde emin olmaktadır.

ISTIRABI HUZURA DÖNÜŞTÜRMEK

Belli uç noktada durumlarda, sizin için Şimdi'yi kabullenmek hâlâ olanaksız olabilir. Ama, daima teslimiyet konusunda ikinci bir şans elde edersiniz.

BİRİNCİ ŞANSINIZ, HER AN O ANIN REALİTESİNE TESLİM OLMAKTIR. Siz, *olanın* olmamış kılınmayacağını, onun zaten *olduğunu* bilerek, *olana* evet der, ya da olmayanı kabul edersiniz.

Sonra yapmanız gereken şeyi, durum her neyi gerektiriyorsa onu yaparsınız.

Eğer bu kabullenme hali içinde kalırsanız, daha fazla olumsuzluk, daha fazla ıstırap, daha fazla mutsuzluk yaratmazsınız. O zaman bir dirençsizlik, mücadeleden uzak bir inayet ve hafiflik hali içinde yaşarsınız.

Bunu yapamadığınızda, bu şansı kaçırdığınızda -ki bu alışkanlık haline gelmiş bilinçsiz direnme kalıbının ortaya çıkmasını önleyecek kadar yeterince bilinçli mevcudiyet üretmediğinizden, ya da durumun sizin için kesinlikle kabul edilemeyecek kadar aşın uçta olmasındandır- o zaman siz bir biçimde acı, ıstırap yaratırsınız.

Burada bu ıstırabı o durum yaratıyormuş gibi görünebilir, ama nihai olarak bu böyle değildir, onu yaratan sizin direncinizdir.

İŞTE TESLİMİYET KONUSUNDAKİ İKİNCİ ŞANSINIZ:

Eğer siz dışanda olanı kabul edemiyorsanız, o zaman *içinizde* olanı kabullenin. Eğer dışsal koşulu kabul edemiyorsanız, içsel koşulu kabullenin.

Bu, acıya direnmemek anlamına gelir. Onun orada olmasına izin verin. Üzüntüye, umutsuzluğa, korkuya, yalnızlığa ya da bu ıstırap hangi şekli alıyorsa ona teslim olun. Ona, onu zihinsel olarak etiketlemeden tanık olun. Onu kucaklayın.

Sonra teslimiyet mucizesinin nasıl derin ıstırabı derin huzura dönüştürdüğünü görün. Bu sizin çarmıha gerilişinizdir. Bırakın o sizin yeniden dirilişiniz ve yükselişiniz haline gelsin.

Siz derin bir acı içindeyken, teslimiyet hakkında söylenen tüm sözler size, büyük olasılıkla, boş ve anlamsız gelecektir. Acınız derin olduğunda, büyük olasılıkla, ona teslim olmak yerine ondan kaçmak için güçlü bir dürtü duyacaksınız. Hissettiğiniz şeyi hissetmek istemeyeceksinizdir. Bundan daha normal bir şey ne olabilir? Ama, ondan hiçbir kaçış, hiçbir çıkış yolu yoktur.

Çalışma, içki içme, uyuşturucu kullanma, öfkelenme, projeksiyon-yapma, bastırma vs. gibi birçok uydurma kaçış yolu vardır, ama onlar sizi acıdan kurtaramaz. Siz onu bilinçsiz kıldığınızda ıstırapın şiddeti azalmaz. Siz duygusal acıyı yadsıdığınızda, yaptığınız ve düşün-

Şimdi'nin Çücil - Uygulama

düğünüz her şey, ve ilişkileriniz onun tarafından kirletilir. Siz onu enerji olarak yayarsınız, ve diğerleri onu bilinçaltı algılarlar.

Eğer onlar bilinçsizseler, size saldırma ya da sizi bir biçimde incitme dürtüsü bile duyabilirler, veya siz acınızın bilinçsiz projeksiyonu ile onları incitebilirsiniz. Siz içsel halinize karşılık gelen şeyi kendinize çeker ve tezahür ettirirsiniz.

HİÇBİR ÇIKIŞ YOLU OLMADIĞINDA, YİNE DE, ONUN İÇİNDEN BİR GEÇİŞ YOLU VARDIR. O yüzden acıya sırt çevirmeyin. Onunla yüzleşin. Onu bütünüyle hissedin. Onu *hissedin*, onun hakkında *düşünmeyin*! Eğer gerekiyorsa onu ifade edin, ama zihninizde onunla ilgili bir metin yaratmayın. Tüm dikkatinizi bu hisse verin, ona neden olmuş görünen kişiye, olaya ya da duruma değil.

Zihnin acıyı size bir kurban kimliği yaratmak için kullanmasına izin vermeyin. Kendiniz için üzülmeyin ve başkalarına öykünüzü anlatmanız sizi ıstıraba saplanmış halde tutacaktır.

Histen kaçmak olanaksız olduğundan, tek değişim olanağı onun içine girmektir; aksi takdirde, hiçbir şey değişmeyecektir.

Öyleyse tüm dikkatinizi hissettiğiniz şeye verin, ve onu zihinsel olarak etiketlemekten kaçının. Hissin içine girerken, son derece uyanık olun.

İlk başta, o karanlık ve korkutucu bir yer gibi görünebilir, ve ondan kaçma dürtüsü duyduğunuzda, o dürtüyü gözlemleyin, ama ona uymayın. Dikkatinizi acıya vermeyi sürdürün; üzüntüyü, korkuyu, dehşeti, yalnızlığı, o her neyse onu hissetmeyi sürdürün.

Uyanık kalın, mevcut kalın; tüm Vardığınızla, bedeninizin her hücresiyle mevcut kalın. Siz böyle yaparken, o karanlığa bir ışık getiriyor olursunuz. Bu sizin bilincinizin ışığıdır.

Bu aşamada, artık teslimiyetle ilgilenmeniz gerekmez. O zaten meydana gelmiştir. Nasıl mı? **Tam dikkat tam kabullenmedir**, ve bu teslim olmaktır. **Tüm dikkatinizi vererek**, **Şimdi'nin gücünü kullanırsınız**, ki o sizin mevcudiyetinizin gücüdür.

Onun içinde hiçbir direnç saklanıp varlığını sürdürmez. Mevcudiyet zamanı uzaklaştırır. Zaman olmadan hiçbir ıstırap, hiçbir olumsuzluk varlığını sürdürmez.

İSTIRABIN KABULLENİLMESİ ÖLÜME BİR YOLCULUKTUR. Derin acıyla yüzleşmek, onun olmasına izin vermek, dikkatinizi ona vermek ölümle bilinçle girmektir. Siz bu ölümü geçirdiğinizde, ölüm diye bir şeyin olmadığını -ve korkacak hiçbir şeyin bulunmadığını- idrak edersiniz. Sadece ego ölür.

Şimdi'nin Çücü - Uygulama

Kendisinin güneşin ayrılmaz bir parçası olduğunu unutmuş olan ve varlığını sürdürmek için savaşması gerektiğine inanan ve güneşten başka bir kimlik yaratıp ona yapışan bir güneş ışığını düşünün. Bu illüzyonun ölümü inanılmaz derecede özgürleştirici bir şey olmaz mı?

SİZ KOLAY BİR ÖLÜM İSTİYOR MUSUNUZ? Acısız, ıstırapsız bir ölümü tercih eder miydiniz? O zaman geçen her âna ölü, ve mevcudiyetinizin ışığının "siz" olduğunu sandığınız ağır, zamana-bağlı benliği ortadan kaldırmasına izin verin.

ÇARMIHIN YOLU: İSTIRAP YOLUYLA AYDINLANMA

Çarmının yolu aydınlanmaya götüren eski yoldur ve yakın zamana dek o tek yoldu. Ama, onu reddetmeyin ya da etkisini küçümsemeyin. O hâlâ işe yarar.

Çarmının yolu tam bir tersine dönüştür. Bu yaşamınızdaki en kötü şeyin, çarmınınızın sizi teslimiyete, "ölüme" zorlayarak, sizi *hiçbir* şey olmaya, Tanrı olmaya zorlayarak, başınıza gelen en iyi şeye dönüşmesi anlamına gelir.

İstirap yoluyla aydınlanma -çarmının yolu- semavi âleme tekmeler ve çığlıklar atarak girmeye zorlanmak anlamına gelir. Siz artık acıya dayanamadığınız için en sonunda teslim olursunuz, ama bu gerçekleşene kadar uzun bir süre acı çekmek zorunda kalabilirsiniz.

AYDINLANMAYI BİLİNÇLİ OLARAK SEÇMEK geçmişe ve geleceğe bağlılığınızı bırakarak Şimdi'yi yaşamınızın asıl odağı yapmak anlamına gelir.

O, zaman yerine, mevcudiyet hali içinde bulunmayı seçmek anlamına gelir.

O, *olana* evet demek anlamına gelir.

O zaman artık sizin acıya ihtiyacınız yoktur.

"Artık daha fazla acı, daha fazla ıstırap yaratmayacağım" diyebilmek için daha ne kadar zamana ihtiyacınız olacağını düşünüyorsunuz? Bu seçimi yapabilmek için daha ne kadar fazla acıya ihtiyacınız var?

Eğer daha fazla zamana ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, daha fazla zamanı -ve daha fazla acıyı- elde edeceksiniz. Zaman ve acı birbirinden ayrılmaz.

* * *

SEÇME GÜCÜ

Seçim, bilinci, yüksek derecede bir bilinci ima eder. Onsuz, siz hiçbir seçime sahip değilsinizdir. Seçim siz zihinle ve onun koşullanmış kalıplarıyla özdeşleşmeyi bıraktığınız anda, mevcut hale geldiğiniz anda başlar.

O noktaya erişene dek, siz ruhsal açıdan bilinçsizsinizdir. Bu sizin zihninizin koşullanmasına göre belli şekilde düşünmeye, hissetmeye ve davranmaya zorlandığınız anlamına gelir.

Şimdinin Çücü - Uygulama

Hiç kimse işlev-bozukluğunu, çatışmayı, acıyı seçmez. Hiç kimse deliliği seçmez. Onlar sizde geçmiş i ortadan kaldıracak kadar mevcudiyet, karanlığı dağıtacak kadar ışık bulunmadığı için meydana gelir. Siz tamamen burada değilsiniz. Henüz tam uyanmadınız. Bu arada, koşullanmış zihin yaşamınızı yönetmektedir.

Benzer şekilde, eğer siz de ana-babasıyla sorunu olan birçok insandan biriyseniz, eğer hâlâ onların yaptıkları ya da yapmadıkları bir şeyden ötürü içerliyorsanız, o zaman siz hâlâ onların bir seçime sahip olduklarına, farklı şekilde davranabileceklerine inanmaktasınızdır. İnsanlar bir seçime sahipmiş gibi görünürler, ama bu bir illüzyondur. Zihniniz koşullanmış kalıplarıyla yaşamınızı yönettiği sürece, siz zihniniz olduğunuz sürece, hangi seçime sahip olabilirsiniz ki? Hiçbir seçime. Siz orada bile değilsinizdir. Zihinle-özdeşleşme hali ciddi bir işlev-bozukluğu içerir. O bir delilik biçimidir.

Hemen herkes çeşitli derecelerde bu hastalığı çekmektedir. Bunu idrak ettiğiniz anda, artık bir içerleme hissetmezsiniz. Siz bir insanın hastalığına nasıl içerleyebilirsiniz ki? Burada tek uygun karşılık şefkat olabilir.

Eğer siz zihniniz tarafından yönetiliyorsanız, hiçbir seçime sahip olmasanız da bilinçsizliğinizin ıstırapını çekecek, ve daha da fazla ıstırap yaratacaksınızdır. Korku, çatışma, sorunlar ve acının yükünü taşıyacaksınız. Böylece, yaratılan ıstırap eninde sonunda sizi bilinçsizlik halinden çıkmaya zorlayacaktır.

**BENLİK DUYGUNUZU GEÇMİŞTEN ALDIĞINIZ SÜ-
RECE kendinizi ya da başkalarını gerçekten ba-
ğışlayamazsınız. Ancak Şimdi'nin gücüne eri-
şerek -ki o sizin kendi gücünüzdür- gerçek ba-
ğışlama olabilir. Bu geçmiş i güçsüzleştirir, ve
siz yaptığınız ya da size yapılan bir şeyin si-
zin parlak özünüzü en hafif şekilde bile etkile-
yemeyeceğini derin bir biçimde idrak edersi-
niz.**

Siz *olana* teslim olduğunuzda ve böylece
tümüyle mevcut olduğunuzda, geçmiş artık
herhangi bir güce sahip olamaz. Sizin artık
ona ihtiyacınız kalmaz. Bunun anahtarı mev-
cudiyettir. Bunun anahtarı Şimdi'dir.

Direnme zihinden ayrılamaz olduğundan, direnme-
yi bırakmak, teslim olmak, zihnin -sizin efendiniz, "siz"
gibi görünen sahtekâr, sahte tanrı olarak- sonudur. Bu
durumda tüm yargılama ve tüm olumsuzluk ortadan
kalkar.

Zihin tarafından örtölmüş olan Var'lık âlemi o za-
man açığa çıkar.

Birden, içinde büyük bir sessizlik, ve çok derin
bir huzur duygusu ortaya çıkar.

Ve o huzurun içinde büyük bir sevinç vardır.

Ve o sevincin içinde sevgi vardır.

Ve en içteki çekirdekte kutsal, sınırsız, sonsuz,
isimlendirilemez Olan vardır.

TEŞEKKÜR

Destekleri, ve bu kitabı mükemmel bir biçimde yayına hazırladıkları için Victoria Ritchie, Connie Kellough, Marc Ailen ve New World Library ekibine minnettarım.

Şimdi'nin Gücü ilk yayınlandığında kitabın tanıtılmasına ve desteklenmesine yardımcı olan herkese özellikle teşekkür ederim, Burada onlardan ancak bazıların isimlerine yer verebildim: Cathy Bordi, Marina Borusso, Randall Bradley, Ginna Bell-Bragg, Tommy Chan, Greg Clifford, Steve Coe, Barbara Dempsey, Kim Eng, Doug France, Joyce Franzee, Remi Frumkin, Wilma Fuchs, Stephen Gawtry, Pat Gordon, Matthew ve Joan Greenblatt, Jane Griffith, Sürati Haarbrucker, Marilyn Knipp, Nora Morin, Karen McPhee, Sandy Neufeld, Jim Nowak, Carey Parder, Carmen Priolo, Usha Raetze, Joseph Roberts, Steve Ross, Sarah Runyen, Nikki Sachdeva, Spar Street, Marshall ve Barbara Thurber, Brock Tully.

Şimdi'nin Gücü'nün dünyaya tanıtılmasına vasıta olan birçok kitabevinin sahiplerine ve çalışanlarına sevgi ve şükranlarımı ifade etmek isterim. Sizler harika bir iş yapıyorsunuz! Özellikle şu kitabevlerine teşekkür ederim:

Teşekkür

Banyen Books, Vancouver, BC
Bodhi Tree Bookstore, Los Angeles, CA
East-West Bookshop, Seattle, WA
East-West Bookshop, Mountain View, CA
Greenhouse Books, Vancouver, BC
Heaven on Earth Book Store, Encinitas, CA
New Age Books&Crystals, Calgary, AB
Open Secret Book Store, San Rafael, CA
Thunderbird Book Store, Carmel, CA
Transitions Bookplace, Chicago, IL
Watkins Bookshop, London, UK